Omraam Mikhael Aivanhov — O noua interpretare a evangheliilor

39

Omraam Mikhael Aivanhov

O NOUA INTERPRETARE A EVANGHELIILOR

CUPRINS:

I “Nu se pune vinul nou in burdufuri vechi”

II “Daca nu vă veţi face ca nişte copilaşi”

III Ispravnicul necredincios

IV “Strângeţi comori…”

V “Intraţi pe poarta cea strâmtă”

VI “Cine va fi pe acoperişul casei…”

VII Potolirea furtunii

VIII “Cei dintâi vor fi cei din urmă”

IX Pilda celor cinci fecioare înţelepte şi celor

cinci fecioare nechibzuite

X “Şi viaţa veşnica este aceasta: sa Te cunoască

pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat”

I. “NU SE PUNE VINUL NOU IN BURDUFURI VECHI”

“Nimeni nu pune un petec de postav nou la o haina veche; pentru ca si-ar lua umplutura din haina ,si ruptura ar fi mai rea.Nici nu pun oamenii vin nou in burdufuri vechi; altfel burdufurile plesnesc, vinul se varsa si burdufurile se prapadesc; ci vinul nou il pun in burdufuri noi si se pastreaza amindoua.”

Aceste fraze nu sint, cu certitudine, noi pentru voi, caci fac des aluzii la ele, dar gindesc ca ele contin adevaruri pe care nici nu le banuiti inca,si pe care trebuie sa le cunoasteti. Ce semnificatie au cuvintele “burdufuri vechi, burdufuri noi, vin nou”? La ora actuala vinul se pune in cuve. In trecut se foloseau burdufuri - piei de animale cusute in forma de saci - si daca nu se putea pastra vinul nou in burdufuri vechi, aceasta se intimpla pentru ca in vinul nou se produceau fermentatii si degajari de gaze care ar fi distrus burdufurile uzate si vinul s-ar fi scurs. Se punea deci vinul nou in burdufuri noi, valabile sa reziste la presiuni foarte mari.

Ce reprezinta procesul de fermentatie din punct de vedere stiintific? Fermentatia este o descompunere naturala a materiei organice. Exista diferite forme de fermentatii, si unele au fost studiate de catre alchimisti, care gaseau in ele elementele necesare fabricarii pietrei filozofale. Toate felurile de fermentatii se pot, de asemenea, produce in om, nu numai in organele fizice, dar mai ales in inima si capul sau, adica in sentimentele si gindurile sale.

Cind Iisus spunea: ***“Ci vinul nou il pun in burdufuri noi si se pastreaza amindoua”,*** El compara invatamintul Sau cu vinul nou, caci acest invatamint trebuia varsat in fiinte solide, rezistente, capabile sa suporte toate schimbarile care, obligatoriu, s-ar fi produs in ele. Caci la fel cu vinul, un invatamint initiatic nu este un lucru mort; din contra, el traieste, si viata sa antreneaza tot felul de consecinte. Burduful reprezinta fiinta omeneasca si in acest burduf se afla inca, daca se poate spuna asa, alte feluri de burdufuri: capul, plaminii, stomacul… Inima, intelectul, sufletul, sint de asemenea burdufuri, si daca nu sintem atenti la ceea ce introducem in ele sau daca

neglijam intretinerea lor, rezultatele sint deplorabile.

Uneori unii mi se pling spunindu-mi: “Inainte ma simteam mult mai bine. Mincam, beam, faceam prostii, ma distram…si ma simteam bine. Dar de cind incerc sa urmez Invatamintul Fraternitatii Albe Universale ma simt jenat ca si cum o fermentatie ar fi inceput sa se produca in mine. Cu adevarat acest Invatamint nu imi convine.” Ei nu inteleg ce se petrece in ei si in loc sa evolueze normal ei se lamenteaza, se descurajeaza si dau inapoi. Ce inseamna oare aceasta ? Ca sint burdufuri vechi in care este prematur inca sa se verse vinul nou !

Observati-va pe voi insiva, observati-i pe altii, si veti constata ca acceptind un Invatamint, fie el cel mai divin,la capatul unei luni, sase luni, un an (aceasta depinde de fiecare), fiintele cad in cele mai mari contradictii; ele devin irascibile sau depresive, si in loc sa se intensifice in ele latura pozitiva, munca lor nu face decit sa dezvolte latura negativa pentru ca fiecare gind nou, fiecare sentiment nou produce fermentatii in interiorul lor.

Veti gindi ascultindu-ma ca este foarte periculos de acceptat Invatamintul nostru, chiar daca este cu adevarat pur si divin. Nu, nu este nici un pericol,dar trebuie sa se stie de la inceput un lucru: ca trebuie pregatita in sine o forma solida, capabila sa cuprinda si sa suporte o filozofie,o idee, un Invatamint nou! Nu poti primi o filozofie noua fara sa te armonizezi in prealabil cu aceasta filozofie, fara sa-ti fortifici si sa-ti pregatesti stomacul,capul, plaminii si intregul organism pentru a rezista la tensiunea produsa de noile energii pe care le vei primi. Sa nu va imaginati ca noile energii de iubire si lumina vor fi usor de suportat. Din contra, se poate spune ca oamenii sint mult mai bine pregatiti

pentru suferinte, griji si deceptii decit pentru bucurie inspiratie si stari elevate. Deseori chiar se poate spune ca le place sa plonjeze in complicatii, si daca intr-o zi vor primi o inspiratie s-ar spune ca fac totul pentru a se debarasa de ea. De ce fac acest lucru? Este atit de rar si atit de pretios sa primesti o inspiratie divina!

Daca oamenii ar sti ce ameliorari fiziologice, chimice si psihologice se produc sub influenta unei idei divine! Si exact aceasta sansa o resping! Unde vor gasi apoi ocazii de a se transforma ? Intr-o zi vor regreta alegerea facuta si vor spune: “Este adevarat, de cite ori am alungat lumina, pentru ca mi-a fost frica de Spiritul din mine!” Adeseori am remarcat ca nu exista frica de Infern,de diavoli, de suferinta, de dezordine,de tot ce este inferior,ci de Spirit si starile de constiinta sublime exista teama cea mai mare.Pe de o parte au putina dreptate caci simt in fiinta lor ca nu sint inca burdufuri noi: au nevoie sa traiasca in viata inferioara si instinctiv le este frica de a nu suporta aceasta noua viata, de aceasta largire de constiinta.

Cei care se tem de Spirit nu stiu prea bine de ce,dar simt instinctiv ca exista ceva de temut, ca vor fi nevoiti sa-si abandoneze vechile obiceiuri. In realitate nu exista nimic mai frumos decit puterea de a sesiza energiile spirituale: aceasta lumina, aceasta forta, aceasta bucurie care ne vine in fiecare zi,aceasta iubire care patrunde in suflete in fiecare moment. Daca noi vom opri aceste energii prin slabiciunile noastre, prin gindurile noastre, prin sentimente negative, inseamna ca burdufurile nu sint inca pregatite sa primeasca vinul nou. Sint vechile burdufuri pe care va trebui sa le schimbam.

Celulele organismului nostru se reinnoiesc constant, in fiecare zi celulele uzate, bolnave sint

inlocuite cu celule sanatoase. Aceste procese de reinnoire au un ciclu de sapte ani. Din sapte in sapte ani toate moleculele si atomii corpului nostru au fost inlocuite cu altele. Veti zice: “Deci toata fiinta noastra este reinnoita.” Nu, caci desi pe parcursul celor sapte ani toate celu-lele au fost inlocuite, trebuie stiut ca fiecare celula poseda o memorie sau daca vreti, obiceiuri pe care ea le transmite sub forma de amprente eterice celulelor inlocuitoare. Pe aceste amprente gindurile, sentimentele, energiile, circula ca pe niste repere bine trasate. Astfel se explica cum noile celule, luind locul celor vechi, le mostenesc memoria. Cu toate ca s-au scurs sapte ani celulele se vor gasi in aceleasi stari,deseori inferioare.

Ce virsta aveti? Cite perioade de sapte ani ati trait deja? Si totusi ramineti credinciosi acelorasi obiceiuri, pastrati acelasi mod de a gindi, faceti aceleasi prostii! Chiar daca in sapte ani celulele vi s-au reinnoit, nu este suficient pentru o regenerare completa a fiintei voastre. Corpul va este transformat, da, dar inclinatiile, obiceiurile ramin aceleasi, caci noile particule au preluat influenta vechilor amprente, sau, sa zicem, a vechilor memorii.

Pentru a se transforma realmente, trebuie schimbata memoria celulelor. Pe masura ce noile celule le inlocuiesc pe cele vechi, trebuie sa le impregnam cu noi ginduri si noi sentimente. Da, daca esti constient, poti “reinnoi burdufurile” pe masura ce se varsa in ele vinul nou al unui invatamint spiritual. Daca nu, daca se continua traiul in aceleasi dezordini,cu aceleasi obiceiuri periculoase, fermentatiile se vor produce in continuare. De aceea, pe masura ce vom primi invatamintul spiritual, vom transforma memoria celulelor noastre, incercind sa introducem elemente noi, supraveghind puritatea alimentatiei

si a bauturilor, aerul pe care il respiram si tot ceea ce absorbim, vizibil sau invizibil.Atunci doar vom putea primi fara ezitare o noua filozofie, noi energii spirituale.

Acum, dupa ce am vorbit despre burdufuri, sa vorbim un pic si despre vin. Aproape toti beti vin, si baut in cantitati mici nu este nociv. Unii zic chiar ca-i inspira! Stiti de asemenea ca exista vinuri falsificate pe care ar fi mai bine sa nu le beti,pentru ca sint preparate cu tot felul de ingrediente foarte nocive, pe care nu le voi mai enumera. Ceea ce vreau sa va spun este ca in domeniul spiritual se produc aceleasi fenomene ca in domeniul fizic. Veti gasi invataminte, sisteme filozofice care se aseamana cu vinurile falsificate, ele sint facute cu o cantitate de elemente bizare, care nu contin in interiorul lor nimic viu sau substantial. Odata ce ai baut din acest vin te simti ametit, ai indigestie, esti bolnav. Decit sa mergi sa cumperi vin din orice magazin, secretul este sa-ti prepari singur vinul pe care-l bei, sa-ti pregatesti singur propriile ginduri, sentimente si actiuni. Veti zice: “Atunci dumneata care in acest moment versi vin in burdufurile noastre, poate ca versi vin falsificat?” Ginditi ce vreti! Eu va sfatuiesc doar sa plantati o vita de vie in sufletul vostru, sa o cultivati, sa-i culegeti strugurii, sa-i sfarimati si sa le beti sucul. Vinul bun pe care il preparati voi insiva il puteti bea cit vreti, pina la betie.

Varsind vin nou in burdufuri noi se realizeaza unirea spiritului cu materia (si materia nu este doar cea din plan fizic, dar si cea din plan psihic, al gindurilor si sentimentelor). Nu va veti putea multumi sa varsati un Invatamint in capul vostru, sa veniti sa va hraniti zilnic cu idei noi, fara sa va reinnoiti in acelasi timp intreaga fiinta fizica si psihica, prin practica unei vieti mai pure. Daca va veti limita sa acumulati, burdufurile umflate vor

exploda curind caci nu exista nici o corespodenta intre formele lor si fortele noi pe care le primesc. Daca nu veti face nici un exercitiu de respiratie si gimnastica, daca nu va veti ruga, daca nu veti medita, daca nu veti accepta sa va hraniti si sa traiti dupa noile reguli ale Invatamintului, se vor produce in voi tot felul de anomalii. Atunci cind fermentatia incepe, te simti atit de tulburat si iritat incit o sa contrariezi intreaga lume. Am vazut oameni care, dupa ce au imbratisat viata spirituala, au devenit exagerat de nervosi cu nevasta si copiii lor. Un Invatamint spiritual nu trebuie sa provoace asemenea reactii, aceste fermentatii sint datorate faptului ca burdufurile erau vechi si uzate.

Simt ca unii dintre voi sint pe cale sa gindeasca: “Este foarte bine, am inteles ca exista un Invatamint magnific. Ca avem nevoie sa evoluam, ca avem o munca de implinit, este sigur, dar nu stim cum s-o facem. Dati-ne metode, caci metodele sint cele care ne lipsesc.” Ceea ce ziceti este adevarat si fals in acelasi timp, caci v-am dat deja multe metode dar nu pareti a le aprecia, pentru ca ele va par nesemnificative. Asteptati intotdeauna momentul in care va voi dezvalui mijloace atit de senzationale, incit va vor transforma instantaneu. Din pacate, asemenea mijloace nu exista.

Nu o sa gasiti niciodata un veritabil Initiat care sa va dea retete pentru a va linisti, a va fortifica si a va elibera dintr-un singur foc. Transformarea fiintelor nu este posibila decit printr-o munca neintrerupta de zi cu zi. Daca cineva va zice: “Luati aceasta formula, aceste pentacle, aceste procedee magice, ele va vor salva imediat”, sa stiti ca acestea sint minciuni ale unei creaturi care are interes sa va insele. Un adevarat Initiat va va spune: “Copiii mei, totul este posibil dar numai daca veti face eforturi: in acel moment ceea ce veti

obtine va patrunde atit de profund in voi, incit nimeni nu va putea sa vi-l ia". Tot ceea ce se obtine prin mijloace imediate, prin procedee magice nu poate fi durabil. Dupa putin timp se pierde tot ceea ce am crezut ca posedam, caci aceste achizitii nu vin din interior prin eforturi personale.

Exista Initiati care, intr-un moment, ar putea dezvolta in voi tot felul de calitati,dar ei nu o vor face,caci aceste calitati nu pot dura. Dragostea, cunostintele, puterile nu pot veni din afara, ca vinul pe care-l versi intr-o sticla.Noi sintem cei care trebuie sa muncim zilnic pentru transformarea "burdufurilor" noastre. Din pacate toate scolile care reclama eforturi nu au succes, pe cind acolo unde se promit toate binefacerile fara sa faci nimic, apare toata gloata. De aceea adevaratele Invataminte nu atrag prea multi discipoli.

Cerul pregateste expedierea unor puternice energii asemanatoare vinului nou, iar burdufurile care nu sint pregatite sa suporte acest vin reinnoit nu vor putea rezista, caci lumea invizibila vrea sa umple toate burdufurile, atit cele vechi cit si cele noi.

Aceasta inseamna ca se apropie epoca in care marile mistere vor fi revelate. Umanitatea este compusa din burdufuri vechi si noi dar indiferent, noi sau uzate, cind vinul va fi adus nu se va alege, vor fi umplute toate: cele noi vor rezista pe cind cele vechi vor exploda.

Munciti in fiecare zi sa va "reinnoiti burdufurile", munciti deci asupra voastra, asupra tuturor celulelor voastre, tuturor organelor voastre pentru a fi pregatiti sa primiti vinul nou: energii puternice si benefice pe care lumea invizibila se pregateste sa le deverse pe intregul pamint.

II. “DACA NU VA VETI FACE CA NISTE COPILASI”

“I-au adus niste copilasi ca sa se atinga de ei. Dar ucenicii au certat pe cei ce ii aduceau. Cind a vazut Iisus acest lucru s-a miniat si le-a zis: ***“Lasati copilasii sa vina la Mine si nu-i opriti, caci Imparatia lui Dumnezeu este a celor ca ei. Adevarat va spun ca oricine nu va primi Imparatia lui Dumnezeu ca un copilas cu nici un chip nu va intra in ea.”****Apoi i-a luat in brate si i-a binecuvintat,punindu-Si miinile peste ei . ” Marcu 10:13*

“In clipa aceea ucenicii s-au apropiat de Iisus si L-au intrebat: “Cine este mai mare in Imparatia cerurilor ? “Iisus a chemat la El un copilas, l-a pus in mijlocul lor si le-a zis: Adevarat va spun ca daca nu va veti intoarce la Dumnezeu si nu va veti face ca niste copilasi, cu nici un chip nu veti intra in Imparatia cerurilor.” Sfintul Matei 18:1-3

Ascultindu-ma citind aceste versete v-ati intrebat, fara indoiala, de ce am ales aceste rinduri: sint deja doua mii de ani de cind auzim repetindu-se de catre predicatori ca trebuie sa devenim ca niste copilasi si nu sintem inca mult mai avansati. “Lasati copilasii sa vina la Mine, caci Imparatia lui Dumnezeu este a celor ca ei…”; “…si nu va veti face ca niste copilasi, cu nici un chip nu veti intra in Imparatia cerurilor”. Dupa ce va voi explica aceste citeva rinduri in lumina si traditia initiatica, veti vedea ca ele contin idei foarte profunde.

Cind ne gindim la copilarie, nu ne putem opri sa nu evocam batrinetea, caci exista o legatura intre ele. Copiii sint atrasi de persoanele in virsta, si invers, virstnicii ii iubesc mult pe copii. Viata este ca un cerc in care inceputul este copilaria si sfirsitul batrinetea: cele doua extreme se ating. Totusi este cert, un copil si un batrin nu inspira de loc aceleasi sentimente. Pe un copilas simtiti imediat nevoia sa-l sarutati, sa-l mingiiati, sa-l tineti in brate, sa-l faceti sa sara pe genunchii vostri…dar nu si pe un batrin. De ce? Veti raspunde: deoarece copilasul este mult mai usor. Nu, nu este numai pentru acest lucru…

Copilul se naste cu pumnii strinsi, in timp ce batrinul moare cu miinile deschise. Copilul cu pumnii lui strinsi vrea sa spuna: “Am mare incredere in fortele mele, vreau sa ma manifest si sa cuceresc intreaga lume. “In timp ce batrinul care si-a risipit viata cautind o fericire pe care nu a gasit-o zice: “Am crezut ca voi obtine o multime de lucruri si am pierdut totul, sint

deceptionat". El n-a putut retine nimic, atunci isi deschide miinile. Multi sint deceptionati la sfirsitul vietii, in ciuda virstei inaintate ei n-au nici o experienta, n-au invatat nimic.

In realitate este foarte dificil sa devii un virstnic veritabil,atit de dificil incit Iisus a spus: "Daca nu va veti face ca niste copilasi, cu nici un chip nu veti intra in Imparatia cerurilor." In Cer exista deja douazeci si patru de Batrini si 'nu mai exista' loc pentru altii. In Apocalipsa Sfintului Ioan este scris: "Imprejurul scaunului de domnie stateau douazeci si patru de scaune de domnie: si pe aceste scaune de domnie stateau douazeci si patru de batrini imbracati in haine albe si pe capete aveau cununi de aur." Cei douazeci si patru de Batrini sint spirite foarte inalte: ei formeaza un consiliu care conduce destinele fiintelor. Cum sa indraznim noi sa ne depunem candidatura pentru acest consiliu? Atunci, daca nu putem sa intram in Paradis "ca batrini" trebuie sa intram ca niste copii! Deci intrarea este libera: toti copiii sint acceptati! Paradisul este populat de copii, cu exceptia celor douazeci si patru de Batrini. Nu ma credeti? Ba da, simplul fapt ca toti batrinii sint retrimisi pentru a se reincarna pe pamint este o dovada ca nu vor sa-i pastreze in Paradis. Cite unul zice: "Tatal meu este in Paradis alaturi de Dumnezeu". In realitate el este deja reincarnat, ca bebelus intr-o familie. De ce a revenit? Tocmai pentru a invata iubirea si intelepciunea ascunse in cele doua simboluri: copilul si batrinul.

Copilul si batrinul reprezinta cele doua virtuti pe care va trebui sa invatam sa le dezvoltam in existenta noastra. Copilul reprezinta dragostea care aduce abundenta fortelor si energiilor, este cel ce vrea sa vada totul, sa atinga totul, care vrea sa actioneze si sa valorifice toate posibilitatile vietii. Batrinul este intelepciunea care observa, analizeaza si concluzioneaza. Cei doi trebuie sa mearga impreuna, caci la ora actuala exista tendinta de a dezvolta intelectul in detrimentul inimii, oamenii devin critici, intoleranti, ei se calauzesc ca niste batrini ursuzi, si asta nu este intelepciune.Si acum observati copiii mici cind invata sa mearga: ei cad, se ridica, cad din nou, se ridica din nou, pina ce ajung sa se tina pe picioare. Observati si pe un batrin. Daca are un esec el spune: "Totul e sfirsit, nu voi mai face o a doua incercare". Daca va cadea va astepta sa fie ridicat: va fi ajutat, dar, pentru a fi dus la spital. Aceasta inseamna ca o fiinta imbatrinita in caracterul, inima si gindurile ei va cadea, nu se va mai scula. El spune: "Este rindul altora sa se scoale, sa actioneze, pentru mine viata s-a terminat." Ei nu, trebuie facute milioane de

incercari daca este nevoie, va trebui sa se scoale si sa mearga, altfel el nu va invata sa mearga in Imparatia lui Dumnezeu.

Observati din nou copiii. Daca le dati o bomboana, o piatra, o insecta, ei se inveselesc. In timp ce pe batrini nimic nu-i satisface, ei gasesc intotdeauna motiv de cearta, de a se plinge. De aceea ei nu vor intra in Imparatia lui Dumnezeu, caci Imparatia lui Dumnezeu este o stare de constiinta facuta din supunere si bucurie. Daca ei nu vor fi capabili sa intre in Imparatia lui Dumnezeu in timpul acestei vieti,atunci cu atit mai putin vor reusi cind vor fi dincolo! De pe acum li se refuza intrarea.

Sa nu va ginditi ca atunci cind vorbesc asa despre batrini ma opresc numai la virsta,caci exista tineri care, la saisprezece ani, sint deja batrini pe dinauntru, terni, blazati, dezgustati, nimic nu-i intereseaza, nici o activitate nu-i tenteaza, sint incapabili de elanuri, de admiratie,de entuziasm. Din contra, exista batrini care au inima tinara, bogata, inepuizabila. Doresti sa-i imbratisezi, asa sint de stralucitori, veseli, deliciosi. Da, in ciuda virstei lor iti vine sa-i saruti, sa-i iei in brate, caci sint cu adevarat copii.

Copiii sint fara griji, nu-i ingrijoreaza ziua de miine. In timp ce batrinii se framinta tot timpul pentru viitor,pe care il vad plin de incertitudini:boala,mizerie, singuratate. Si din nefericire, toata cultura contemporana ne invata sa fim batrini. Nu este prea inteligent,se pare, de a fi ca si copiii. Cea mai mare jignire adusa cuiva este de a-l trata ca pe un copil. Pentru a place opiniei publice trebuie sa ai aerul ingrijorat si preocupat de o multime de “probleme”. Daca un adult este vesel, simplu, deschis, nu este considerat nici intelept, nici profund. Cu aceasta filozofie care omoara din ce in ce mai mult elanurile bune ale naturii sale, omul se distruge. De aceea fortati-va sa deveniti copii cu inima mereu tinara, iubitoare, interesindu-se de tot, iertind repede, bucurindu-se de cele mai mici lucruri, uitind repede jignirile, tristetile si caderile, o inima dispusa mereu sa iubeasca, sa imbratiseze lumea intreaga, o inima care sa nu se cristalizeze, sa nu se raceasca. Atit timp cit inima voastra isi va pastra caldura, nu puteti imbatrini.Copiii sint plini de incredere in ei insisi,ei se cred in stare sa lupte si cu cei mari, sa ii rastoarne, sa fie mai puternici decit ei; cind incearca, chiar daca nu reusesc, ei continua sa creada! Si inca in tot ce li se povesteste, chiar daca sint povesti de necrezut. Dimpotriva, batrinii nu vor crede, chiar daca le spuneti adevarul. Ei sint banuitori si spun: “De cite ori am vazut asta, baiatule! Nu mai sint atit de stupid pentru a mai crede, nu ma

mai pot pacali!" In realitate ii poti insela usor, caci adesea ei nu vad prea clar.

Unii ma intreaba: "De ce sinteti uneori vesel ca un copil ?" Le raspund ca ma simt mai bine asa. Bineinteles , voi fi mai putin respectat, dar oricum imi este egal. De ce oamenii isi doresc mereu sa fie respectati si stimati? Stimam batrinii, ii respectam, dar nu ii iubim. Pe un munte extraordinar il admiram, dar il calcam in picioare, in schimb pe o perla mica o dorim sa o punem la piept. Care este acela care respecta copiii si care le face plecaciuni? Copiii sint mingiiati, uneori li se mai da cite o palma, dar sint iubiti. In dragostea ce le-o purtam exista caldura in timp ce in respect exista adesea raceala. Sint respectate toate marile personalitati, batrinii, savantii, dar foarte rar sint iubiti. Te inclini in fata unui batrin important, il saluti respectuos, dar cauti sa gasesti prilejul de a-l parasi cit mai repede.

Cel care va dori mereu sa fie respectat va pierde dragostea celorlalti. Din contra, acela care va ramine aidoma unui copil nu va fi, poate, respectat, dar lumea il va iubi. Daca nu cautati decit respectul celorlalti, o zi va veni cind va veti simti foarte singuri. Veti spune: "Cind trec pe strada toti ma saluta din priviri, dar nimeni nu vine sa ma incalzeasca." Respectul nu umple niciodata inima noastra, numai iubirea ne face fericiti. Iata de ce acela care doreste sa ajunga pe culmi trebuie sa prefere iubirea si deci sa devina aidoma unui copil.

Iubire si intelepciune, iata ce trebuie sa avem: iubirea in inima si intelepciunea in intelect. Inima trebuie sa ramina vesnic tinara, intelectul sa fie in virsta. Caci daca se produce inversiunea, daca inima ramine batrina si intelectul prea tinar, apare dezastrul. Cel care este mereu nemultumit, trist, deceptionat, nedumerit, are inima unui batrin. Nu iubeste, nu se intereseaza de nimic si nu avanseaza deloc. De altfel, adeseori, intelectul unui astfel de om a ramas in copilarie. Copilaria si batrinetea nu sint rele in sine, cu conditia de a vedea ceea ce trebuie sa fie tinar si ceea ce trebuie sa fie batrin. Putem intilni uneori mari savanti si eruditi,dar cu o extraordinara tinerete a inimii, acesta este idealul, perfectiunea. Din nefericire aceasta perfectiune nu se gaseste decit foarte rar realizata.

Daca Inteligenta naturii a stabilit prezenta copiilor pentru multi ani linga parintii lor, aceasta este pentru ca dezvoltindu-se si crescind, un copil are nevoie de modele. Dar parintii… ce modele comice sint uneori! Nu intotdeauna "modelati" ei insisi

cum trebuie. Si cum copiii au instinctul de a-i imita pe parinti, care, nefiind mereu la punct, copiii vor fi la fel. De aceea si adultii au nevoie de modele care sa-i depaseasca. Numai ca ei nu vor sa recunoasca, nu le cauta, se cred deja perfecti si este pacat, caci plecind cu aceasta satisfactie, ei merg spre catastrofa.

Si eu credeti ca nu am nevoie de modele pentru a ajunge sa fiu ceea ce doresc? Ba da, cu siguranta, dar cum nu gasesc aici pe pamint modele perfecte, le caut acolo unde exista, de aceea progresez zilnic. Mici progrese, desigur, dar cu aceste mici progrese zilnice, in mai multe mii de ani voi parcurge o cale imensa. Da, am destula rabdare pentru a lucra inca mii de ani!…

Copiii traiesc, deci, linga adulti pentru a avea modele, dar de asemenea reciproc, adultii au in copii exemplul a ceea ce trebuie sa devina, pentru ca este scris in Evanghelii ca numai copiii vor pasi in Imparatia lui Dumnezeu. Un adult este prea mare, prea greu, prea serios, dar unui copilas care sare, topaie, ride… oh,la,la! i se deschide imediat usa! Dar sa nu credeti ca dupa aceste explicatii toti se vor decide imediat sa devina copii! Nu, ei vor continua ca si inainte, sa se acopere de greutati, necazuri si complicatii, pentru ca nu au inteles nimic.

Observati un copil: nu-si face griji, nici treaba nu are, de el se ocupa parintii lui, il hranesc, il spala, il imbraca. In timp ce adultii, din contra, sint impovarati de sarcini, complicatii, treburi: trebuie cistigati bani pentru a intretine familia, a o hrani, ingriji, proteja etc. Bineinteles, exista cazuri in care vedem copiii maltratati, abandonati, aruncati in strada de catre parinti si cazuri in care adulti bogati si privilegiati isi petrec viata in liniste si fericire. Dar acestea sint exceptii.

Pentru ca are nevoie de protectie si pentru ca nu are inca fortele, facultatile necesare pentru a se descurca si a se orienta in viata, copilul trebuie sa accepte autoritatea si sfaturile adultilor. Mai tirziu, cind se simte fortificat, capabil, inteligent, isi preia responsabilitatile, doreste sa munceasca, sa se impuna, sa-si treaca probele; dar in acel moment incep si grijile: pur si simplu pentru ca conteaza pe sine insusi, pe facultatile si forta sa, pe modul lui de a vedea.

Sa fii adult sau sa fii copil reprezinta in realitate mai putin o problema de virsta cit de atitudine. Printre adulti unii au o atitudine copilareasca. Se poate, bineinteles, examina aceasta

problema sub diferite aspecte, dar ii voi lasa pe psihologi si moralisti sa o faca.

Pe mine ce ma intereseaza este de a sti cum trebuie sa ne comportam in viata spirituala. Analizati cazul discipolilor si mai ales al Initiatilor. In loc sa dispuna ei insisi de viata lor, sa si-o organizeze dupa bunul lor plac, ei o abandoneaza vointei lui Dumnezeu. Ei vor sa ramina copii, adica sa se supuna parintilor ceresti, sa-i urmeze si sa realizeze totul dupa sfatul lor. Si din momentul in care au aceasta atitudine, Cerul se va ocupa de ei, ii va hrani, va veghea asupra lor, ii va proteja.

Imaginindu-si ca au devenit adulti, multi insi se simt puternici, liberi, stapini pe destinul lor, crezind ca nu mai au nevoie nici de Tatal Ceresc, nici de Mama Divina si rup legaturile cu ei. Dar din acest moment apar toate nenorocirile: Cerul nu se mai ocupa de ei, ce vreti, sint adulti! Daca ar fi continuat sa fie copii, adica in loc de a-si dori mereu sa-si afiseze independenta vis-a-vis de Cer, ar dovedi nevoia de a se lasa ghidati de el, de a-i urma sfaturile, de a-i dovedi increderea si de a merge mina in mina cu parintii lor divini, acestia ar continua sa se ocupe de ei si ar fi protejati.

Imi veti spune ca nu poti ramine copil toata viata. Bineinteles, dar si aici este necesara o explicatie: nu se pune problema mentinerii unei mentalitati infantile ci de a continua, chiar adult, de a avea o atitudine de copil fata de cer, de a se arata docil, supus, incarcat de iubire. Este doar o problema de atitudine iar cerul care remarca un asemenea suflet, nu-l abandoneaza, ii trimite ajutor, lumina sa. Cerul nu va veni sa va ajute decit daca sinteti copil. “Chiar daca - veti spune - “sint un batrin de nouazeci si noua de ani?” Aceasta nu are nici o importanta, entitatile sublime nu va privesc ridurile sau parul vostru alb, ele nu privesc calendarul oficial: ele vad ca sinteti un copil adorabil, ca atitudinea voastra este aceea a unui fiu, a unei fiice a lui Dumnezeu, si aceasta atitudine va va face sa mergeti spre Paradis.

Vedeti, cuvintele lui Iisus nu au fost intotdeauna nici bine intelese, nici bine explicate. Oamenii vor spune: “Dar cum? Ne predica sa fim atit de slabi si ignoranti ca niste copii?” Nu, bineinteles ca nu defectele copiilor trebuie repetate ci calitatile lor: acea supunere,acea incredere care ii face sa-si asculte si sa-si urmeze parintii, sa invete si sa actioneze, dupa sfaturile lor.

Mi se intimpla sa intilnesc multi tineri, baieti si fete, care au atita incredere in punctul lor de vedere incit nu accepta sfaturile nimanui. Chiar daca este un Intelept, nu-l vor asculta niciodata. Iar eu, vazind aceasta mentalitate, stiu ca mari probleme ii asteapta si mai stiu ca ei nu sint gata sa le infrunte si sa le rezolve corect. Foarte simplu, pentru ca au o mentalitate de adult: in loc de a fi precum copiii care, constienti de nestiinta si slabiciunea lor, se incred in parintii lor, le cauta sfaturile si ii urmaresc cu atentie, ei prefera sa conteze in mod absolut pe parerile lor. Ei bine, acesti baieti si fete sint deja prea batrini: ei sint in fata unor mari probleme, a unor mari tristeti.

Va veti intreba: “Dar pina cind va trebui sa pastram aceasta atitudine de copil?” Pina cind veti fi devenit indeajuns de puri si luminosi, incit Sfintul Spirit sa poata cobori in voi. Da, atunci cind Sfintul Spirit se instaleaza in om, acesta se poate considera un adevarat adult. Dumnezeu n-a facut fiinta omeneasca sa ramina in starea de copil o eternitate. Aceste doua perioade, copilaria si virsta adulta, au fost gindite de Inteligenta cosmica: trebuie sa fii copil un timp,pina la maturitate. Si aceasta maturitate nu se gaseste acolo unde oamenii o plaseaza: la douazeci si unu sau saisprezece ani ei sint majori civic, dar sint lipsiti de maturitatea de care va vorbesc. Chiar si la nouazeci si noua de ani majoritatea nu sint cu adevarat maturi: ei n-au inca maturitatea spirituala.

Atunci cind o fiinta a primit Sfintul Spirit, ea devine cu adevarat adulta, merge in lumina, are un ghid, vede clar. Numai acel adult este recunoscut ca atare de Cer, ceilalti nu sint decit copii recalcitranti. Da, toti aceia care n-au atins aceasta maturitate spirituala sint considerati acolo sus ca niste bebelusi. Deci apare clar: omul nu trebuie sa ramina vesnic un copil, dar atit timp cit nu a primit lumina, Spiritul dumnezeiesc, aducatorul tuturor bucuriilor, trebuie sa pastreze o atitudine de copil, adica sa ramina mereu ascultator, umil, atent in fata Cerului. De altfel, cind vedeti anumiti oameni in fata unor dificultati inexplicabile, este dovada ca nu sint decit niste copii neascultatori, pentru ca adevaratii adulti nu sufera: ei sint mereu in lumina. Dar toti aceia care nu au dorit sa pastreze aceasta atitudine de copil pina la maturitate si au devenit prematur adulti vor suferi cu adevarat.

Atunci ce este de facut? Ei bine, e simplu: atit timp cit nu ati devenit adulti, trebuie sa cereti sa fiti luminati si calauziti de parintii vostri ceresti. Cind acestia vor vedea ca sinteti din ce in ce mai puternici, surizatori, luminosi si plini de dragoste,

vor decide sa va acorde majoratul: Spiritul luminii nu va inceta sa va ilumineze si sa va inspire. Nu veti mai avea aceleasi dificultati ca toti asa-zisii adulti care cred ca pot duce o viata independenta. Atit timp cit nu ati fost recunoscut adult de Cer, trebuie actionat ca un copil simplu si ascultator, pentru a putea patrunde in Imparatia lui Dumnezeu.

Acum, intelegeti-ma bine. Cind spun ca trebuie sa fii simplu si ascultator, este in fata lui Dumnezeu si nu a oamenilor. Caci adesea s-a inteles ca trebuie supunere si ascultare in fata oricui si atunci citi oameni nu asculta de tirani, de bogati, de puternici, de calai! Nu, trebuie sa fii fidel, devotat, supus si ascultator numai in fata Naturii divine.

In realitate chiar in biserici, printre membrii clerului, nu se observa destui adulti; vorbesc dupa cum ii taie capul, dupa parerea lor si nu aceasta trebuie facut. Inainte ca cineva sa poata propovadui trebuie ca Spiritul sa il stapineasca, caci Spiritul trebuie sa vorbeasca prin el, cuvintele fiind expresia intelepciunii si a luminii celeste, expresia Inteligentei cosmice. Atunci cind omul nu mai vorbeste in numele sau, el este adult. Exista Maestri cu autoritate si care se impun formidabil, dar nu sint ei, ci acel Spirit care este in ei si care are dreptul de a se impune. Inainte de a primi Spiritul nu trebuie sa te impui, este extrem de periculos. Inainte de a fi adult, nu ai dreptul de a ordona, comanda, caci o faci inainte de vreme.

Viata spirituala comporta perioade de transformare care marcheaza trecerea de la o etapa la cealalta, la fel ca in viata fiziologica, de la pubertate la menopauza. Aceste treceri nu se manifesta de o maniera asa de clara in planul spiritual, dar sint foarte importante caci produc mari schimbari in viata interioara. Deci la fel cum in viata fizica se produce trecerea de la copilarie la adolescenta, apoi la etapa adulta, in evolutia nostra spirituala, de asemenea, acest drum este prevazut. Trebuie sa ramii copil atit timp cit nu ai atins o maturitate de adult. Apoi, odata adult, nu se mai pune problema de a te conduce ca un copil.

Acum, vazute sub acest aspect, cuvintele lui Iisus sint mai usor de inteles: “Daca nu veti deveni copii, nu veti intra in Imparatia Domnului.” Da, in ziua cind veti inceta sa aveti incredere in Tatal Ceresc, in Mama Divina, in a-i iubi, in a va lasa in miinile lor, veti incepe sa simtiti greutatile vietii, mizeria, uritenia, veti deveni obositi, fara bucuria copilului vesel, fara griji, care se joaca si cinta, veti deveni ridati, impovarati caci va stau toate poverile pe umeri. Dar daca avind

responsabilitatile de adult veti dori, in ciuda treburilor si sarcinilor avute, sa ramineti un copil celest increzator, convins ca sus aveti parinti iubitori, atunci va veti implini, veti fi surizatori, frumosi, luminosi.Este limpede acum? Noi toti trebuie sa devenim copii ai Cerului, in acel moment vom simti dragostea Tatalui nostru, si Mamei noastre, prezenta ajutorului lor,vom fi, fara incetare, sustinuti,incurajati,luminati. In timp ce aceia care se cred deja superiori,taind orice legatura cu Cerul se simt nefericiti,lasati in frig si singuratate.Este starea actuala a multor oameni care s-au crezut prea maturi,prea destepti si prea puternici.Dificultatile si poverile se apleaca asupra acelora care si-au parasit parintii ceresti. Fiti deci precum copiii, legati-va de Tatal si Mama voastra din ceruri, aveti deplina incredere in ei. Pentru cel care se simte un copil al Domnului toate greutatile se rezolva, caci Cerul nu-si lasa copilul sau sa plinga de unul singur, El vine intotdeauna in ajutorul lui.

III. "ISPRAVNICUL NECREDINCIOS"

"Iisus a mai spus ucenicilor Sai: Un om bogat avea un ispravnic care a fost pirit la el ca-i risipeste averea. El l-a chemat si i-a zis: Ce aud eu vorbindu-se despre tine? Da-ti socoteala de ispravnicia ta pentru ca nu mai poti fi ispravnic. Ispravnicul si-a zis: ce am sa fac daca imi ia stapinul ispravnicia? Sa sap, nu pot; sa cersesc, mi-e rusine. Stiu ce am sa fac pentru ca atunci cind voi fi scos din ispravnicie ei sa ma primeasca in casele lor. A chemat pe fiecare din datornicii stapinului sau, si a zis celui dintii: Cit esti dator stapinului meu? O suta de masuri de untdelemn, a raspuns el. Si i-a zis: Ia-ti zapisul si sezi degraba de scrie cincizeci. Apoi a zis altuia: Dar tu cit esti dator? O suta de masuri de griu, a raspuns el. Si i-a zis: Ia-ti zapisul si scrie optzeci. Stapinul lui a laudat pe ispravnicul nedrept pentru ca lucrase intelepteste. Caci fiii veacului acestuia fata de semenii lor sint mai intelepti decit fiii luminii. Si Eu va zic: Faceti-va prieteni cu ajutorul bogatiilor nedrepte pentru ca atunci cind veti muri sa va primeasca in corturile vecinice. Cine este credincios in cele mai mici lucruri este si in cele mari; si cine este nedrept in cele mai mici lucruri este nedrept si in cele mari. Deci, daca n-ati fost credinciosi in bogatiile nedrepte, cine va va incredinta adevaratele bogatii? Si daca n-ati fost credinciosi in lucrul altuia, cine va va da ce este al vostru? Nici o sluga nu poate sluji la doi stapini; caci sau va uri pe unul si va iubi pe celalalt, sau va tinea numai la unul si va nesocoti pe celalalt. Nu puteti sluji lui Dumnezeu si lui Mamona."

Luca 16:1-13.

Aceasta parabola este foarte greu de interpretat si pina in prezent nu am citit sau ascultat vreun comentariu folozofic sau teologic care sa dea o explicatie adevarata.

Iisus prezinta cazul unui ispravnic incorect fata de stapinul sau, si ceea ce este mai surprinzator este ca ne sfatuieste sa il imitam: "Si Eu va zic: Faceti-va prieteni cu ajutorul bogatiilor nedrepte" apoi adauga: "caci cine este credincios in cele mai mici lucruri, este credincios si in cele mai mari." Dupa ce a

laudat incorectitudinea Iisus pare acum a lauda corectitudinea! ” Deci, daca n-ati fost credinciosi in bogatiile nedrepte, cine va va incredinta adevaratele bogatii?” Iisus indemna deci, deodata, la corectitudine si la incorectitudine? La prima vedere parabola este de neinteles.

Pentru a intelege sensul acestui text este necesar mai intii sa luam in considerare fiinta omeneasca in lumina Stiintei initiatice, cu cele doua naturi ale sale, inferioara si superioara. Aceste doua naturi au aceleasi facultati de a gindi, simti si actiona dar in doua directii opuse. Dintr-un punct de vedere filozofic nu se poate delimita exact granita dintre cele doua naturi pentru ca ele se cufunda una in cealalta (putin aidoma culorilor spectrului care sint distinse cu exactitate de departe dar a caror linie de separatie nu o poti discerne) dar dintr-un punct de vedere practic al vietii curente, daca stii sa observi, le poti distinge una de cealalta.

Inainte de a merge mai departe, sa ne oprim putin asupra acestei scheme: ea va va lamuri asupra problemei celor doua naturi. Fiecare prezinta trei functii ale omului: intelect, inima, vointa sau, altfel spus, gindire, sentiment si actiune. Fiecare dintre aceste functiuni poseda un loc, un vehicul, un corp prin care se exprima. In partea reprezentind natura inferioara se gasesc corpul fizic, astral si mental, iar in natura superioara corpurile cauzal, budic si atmic. Putem folosi, de asemenea, si alti termeni. Pentru natura inferioara putem spune: vointa, inima, intelect: pentru natura superioara: intelect superior (sau ratiunea), inima superioara (sau suflet), vointa superioara (sau spiritul).

Va intrebati poate ce reprezinta cele trei cercuri mari concentrice? Ele arata legatura ce exista intre corpurile superioare si cele inferioare. Corpul atmic corespunde spiritului, ceea ce inseamna putere, vointa divina; el se reflecta prin corpul fizic care reprezinta forta, vointa si puterea din planul material. Corpul budic reprezinta sufletul cu cele mai inalte sentimente de iubire, sacrificiu, bunatate, el este legat de inima sau de corpul astral. Corpul cauzal este vehicolul gindurilor celor mai vaste si luminoase, este legat de intelect sau de corpul mental. Aceste legaturi pot sa ne explice un mare numar de intimplari obscure ale vietii si o buna parte din paragrafele Cartilor Sfinte.

Fiecare dintre aceste corpuri este plasat sub influenta semnelor de zodiac si de planete. De exemplu: corpul fizic se gaseste plasat sub influentele Lunii si ale lui Saturn iar corpul atmic

sub cele ale Soarelui si Saturn. Corpurile astral si budic sint influentate de Venus si de Marte, iar corpurile cauzal si mental, de Mercur si Jupiter.

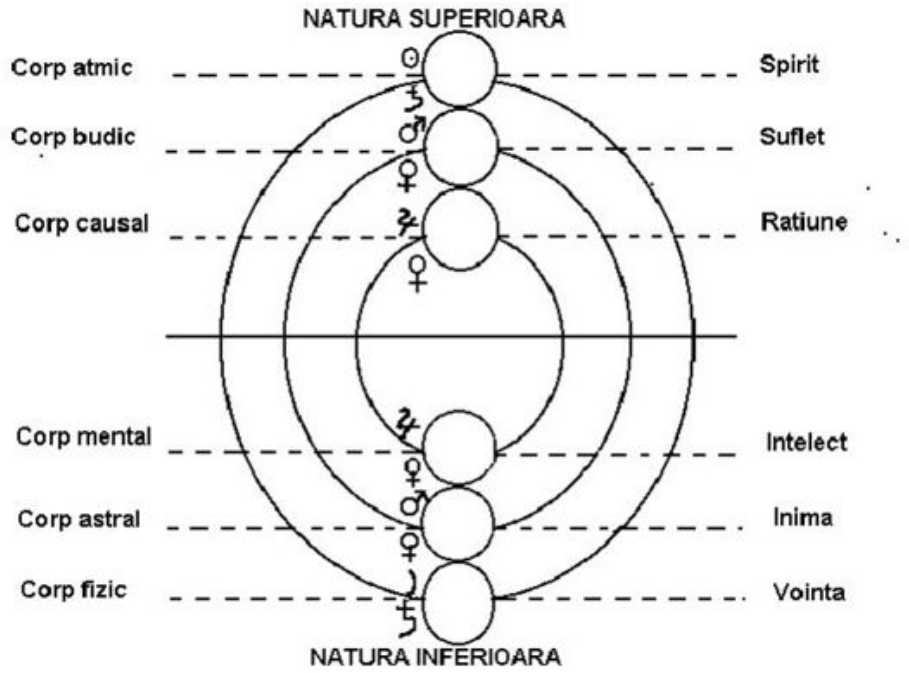

In simbolistica traditionala o importanta particulara se acorda celor doua astre: Soarele si Luna, caci planeta noastra este plasata cu precadere sub influenta lor. O perioada este cea a soarelui care predomina, o alta este cea a lunii. Soarele, luna si pamintul reprezinta diviziunea tertiara spirit, suflet si corp, ce reflecta cele trei lumi: lumea divina, lumea psihica si lumea fizica. Soarele este de asemenea simbolul stabilitatii produse de ratiune, natura superioara,in timp ce luna este simbolul ambicuitatii si al fermentarii pasiunilor, natura inferioara. Pentru simplificarea lucrurilor vom numi natura superioara - individualitate, iar natura inferioara – personalitate . Va voi explica imediat de ce.

Personalitatea este reprezentata de jumatatea inferioara a schemei iar individualitatea de catre cea superioara. Individualitatea se manifesta prin virtutile cele mai inalte: Intelepciunea (planul cauzal), dragostea (planul budic), adevarul (planul atmic). Fiecare virtute poseda o putere aparte: intelepciunea aduce omului lumina, adevarata cunoastere a principiilor eterne; dragostea ii da gustul de a trai, fericirea; iar adevarul ii da libertatea. Adevarul poate da omului fericirea si gustul de a trai, dar numai prin intermediul iubirii. Prin el insusi nu le poate duce, din contra, adesea el incepe prin a aduce suferinte si zbucium. De aceea multi oameni refuza sa vada adevarul, se tem de el. Intelepciunea poate elibera omul

si aduce fericirea, dar prin intermediul adevarului si iubirii. Intelepciunea nu poate nici elibera omul, nici sa-i aduca fericirea, din contra, ea il face melancolic si descurajat.Cit despre iubire,ea nu poate nici elibera, nici lumina; ea aduce numai dilatarea, bucuria, viata. In schimb iubirea, intelepciunea si adevarul reunite, iata plenitudinea, binecuvintarile Cerului, perfectiunea fiintei.

Din nefericire majoritatea oamenilor cauta libertatea, fericirea si lumina in expresiile naturii lor inferioare. Nu, cu personalitatea nu vom gasi decit sclavia in planul fizic, necazurile in planul astral si greselile in planul mental. Este tot ceea ce personalitatea umana poate oferi in ciuda aparentelor ei seducatoare.

Citi oameni nu isi risipesc viata incercind sa multumeasca personalitatea lor sau a altora! O mama isi petrece timpul sau satisfacind capriciile copilului; sotul pe cele ale sotiei; sotia pe cele ale sotului… Si unde se ajunge astfel? Personalitatea, care este ingrata prin insasi natura ei, uita imediat binele care i se face si in loc de a fi recunoscatoare nu exprima decit indiferenta, dispret si chiar ura. Acela care nu satisface la altii decit latura lor inferioara, nu va fi niciodata recompensat, trebuie sa o stie; si daca ii vor cadea apoi caramizi in cap, nu are de ce sa se plinga, nu are acest drept. Si chiar inainte de a te sacrifica pentru altii trebuie sa te intrebi ce servesti in ei: natura superioara sau natura inferioara.

Daca nu vreti sa fiti dezamagiti de oameni va trebui sa munciti pentru hranirea sufletelor lor, spiritului lor, adica sa-i luminati, sa-i conduceti catre Sursa, catre Dumnezeu, pentru a se lega de El, a-L slavi si a-L glorifica. Citi oameni se mira in fiecare zi vazind ca increderea si credinta puse in altii au fost tradate! Si aceasta pentru ca au hranit natura lor inferioara. Adesea se pot auzi parinti dind copiilor lor sfaturi vizind numai satisfacerea personalitatii lor: ii invata viclenia, setea de bani sau de placeri, cautarea indestularii de sine in detrimentul celorlalti. Crescind, acesti copii asa de bine instruiti pun in practica sfaturile primite… si incep sa o faca in detrimentul propriilor parinti care, evident, se lamenteaza! Daca ar fi fost cinstiti ar fi vazut ca ei sint vinovati.

Oamenii apreciaza ceea ce faceti pentru satisfactia lor materiala, pentru corpul lor fizic, contrar Cerului care nu apreciaza decit ceea ce faceti pentru sufletul si spiritul lor. Ce va ramine din hrana pe care ati oferit-o prietenilor vostri, daca nu ati adaugat o alta hrana care dureaza in eternitate: iubirea,

lumina, libertatea? Trebuie schimbate conceptiile pe care le avem despre milostenie pentru ca exista o milostenie care nu produce nici un efect, care se duce repede, uitata, si o alta ale carei efecte sint durabile. Fiintele obisnuite nu stiu sa hraneasca spiritul celorlalti, nici sa-l infrumuseteze,ici sa-l intareasca, in timp ce adevarata milostenie, aceea a initiatilor, consta in a restabili omul in regatul spiritului sau.

Se poate intimpla ca un Maestru sa se ocupe de personalitatea discipolilor sai (adica sa-i ingrijeasca sau sa le dea un ajutor material), dar o va face ca ceva secundar. Adesea milostenia obisnuita dezvolta defectele cele mai daunatoare la oameni: ii incurajeaza la lene, ii impinge spre a profita din ce in ce mai mult de altii, face sa le creasca increderea in credulitatea si naivitatea fiintelor caritabile astfel incit, in loc de a fi utili, liberi, independenti si capabili de a iesi singuri din incurcatura ei devin adevarati paraziti ai societatii.

Ceea ce va spun acum despre personalitate nu inseamna ca trebuie s-o distrugeti sau sa o eliminati. Nu, ea trebuie sa fie servitoarea individualitatii. Fara personalitate, individualitatea nu se poate manifesta. Personalitatea este comparabila formei iar individualitatea continutului. Forma este necesara dar ea trebuie sa exprime continutul. Daca forma este stupida, lipsita de sens, aceasta inseamna aservirea fiintei omenesti.

Cind personalitatea va deveni servitoarea sa, spiritul omenesc va putea face miracole. Sa stiti ca tot ce ingradeste spiritul si il impiedica sa inteleaga,sa creeze,sa actioneze liber,este personalitatea. Observati caracterele din jurul vostru si veti constata ca predominarea personalitatii duce proportional la limitarea fiintei si la pareri preconcepute. Ori, cea mai mica parere preconceputa in opiniile filozofice sau religioase, in raporturile interumane sau in cele de serviciu, antreneaza complicatii in intelegere si in activitate. Si nu exista parere preconceputa mai daunatoare decit aceea a personalitatii care se enerveaza, se apara, se razbuna si isi schimba fara oprire punctul de vedere. Aceasta pentru ca toate actiunile personalitatii au un scop interesat incit aceasta este condamnata ca sa nu vada niciodata realitatea lucrurilor. Cind un Maestru vede venind in scoala sa fiinte cu o personalitate foarte dezvoltata, el prevede deja cite obstacole vor avea si ce dificil ii va fi sa le instruiasca. Pentru un Maestru exista o formula absoluta: cu cit ne stapinim mai mult personalitatea, adica o limitam, o dominam, cu atit ne eliberam si ne intarim.

Sa ne oprim acum asupra termenilor “personalitate” si “individualitate”. In limbajul curent se folosesc fara discernamint unul sau celalalt; spunind despre cineva, de exemplu, ca are o personalitate sau o individualitate puternica, se exprima acelasi lucru. Veti gasi poate alte definitii in dictionare, dar pentru ceea ce vreau sa va explic privind natura superioara si natura inferioara din om, va voi spune ca pentru termenul “personalitate” se poate pleca de la etimologia cuvintului latin “persona”. Persona era masca pe care la teatru actorul o punea; caci in antichitate dupa cum stiti, actorii purtau masca. Inchipuiti-va un actor: intr-o zi el joaca rolul unui om rezonabil si intelept, intr-o alta pe acela al unui criminal, tradator sau seducator. El este, succesiv, Cyrano de Bergerac, Harpagon, Alexandru Borgia, sfintul Ludovic. Toate aceste roluri diverse reprezinta personalitatea schimbatoare, trecatoare. Cit despre individualitate, aceasta este artistul care ramine el insusi pe tot parcursul acestor roluri.

Acest exemplu al actorului ne arata ca personalitatea este muritoare, perisabila: ca si rolul care se incheie odata cu reprezentatia ea nu dureaza decit o incarnare. La urmatoarea incarnare apare o alta personalitate. In cursul acestor schimbari de personalitate individualitatea nu variaza, ramine unica, desi ea progreseaza de-a lungul mileniilor acumulind experiente traite prin intermediul diverselor personalitati. Ea se manifesta succesiv intr-un rol, apoi in altul, imbracind personalitati diferite in fiecare incarnare.

Aceasta este foarte usor de inteles si ne permite sa sesizam ca cel care este bogat, sanatos si frumos in aceasta existenta poate, daca nu face nici un efort spiritual, sa revina in urmatoarea incarnare sarac, pipernicit si lipsit de frumusete. Din contra, acela care lucreaza asupra spiritului sau, asupra inteligentei sale divine sau a sufletului sau (jucind in acelasi timp rolul impus de aceasta incarnare), cistiga calitati, virtuti si bogatii care vor ramine in individualitatea sa si care ii vor apartine vesnic. Cind va inceta sa-si joace rolul personalitatii sale, el va pleca cu acest bagaj spiritual si va calatori de indata in univers cu toate aceste adevarate bunuri. Nimeni nu va putea sa i le ia. Exact ca si actorul care, profitind de rolurile sale pentru a se ameliora si dezvolta paraseste scena cu idei mai largi, omul trebuie sa iasa de pe scena terestra imbogatit de experienta sa.

Ce face cu bunurile sale acela care in cursul unei vieti nu a strins decit bogatii materiale? Parasindu-si rolul terestru va fi silit sa le abandoneze - aceasta este legea - si se gaseste

deodata sarac, despuiat de tot. Iar individualitatea sa care pleaca la fel fara bagaje - adica fara nici o achizitie spirituala - va reveni pe pamint goala si saraca, trebuind sa se incarneze intr-o personalitate lipsita de orice fel de bunuri, pentru ca nu le-a meritat. Aceasta fiinta va trebui deci sa reinceapa sa munceasca enorm pentru a putea stringe bogatii, o situatie, case, etc… Nu vreau sa spun ca trebuie renuntat la posesia obiectelor materiale, a hainelor, a proprietatilor… Nu, toate aceste lucruri sint necesare pe pamint precum decorul si costumele sint indispensabile actorului, dar nu mai mult.Iata-va acum suficient de pregatiti pentru a intelege sensul parabolei ispravnicului necredincios.

Pesonalitatea si individualitatea isi au resedinta in “lumea cea mare”: macrocosmosul, universul dar de asemenea si in “lumea cea mica”: microcosmosul, omul. In om locul personalitatii este stomacul si zona inferioara lui adica ceea ce se afla dedesubtul diafragmei. Locul individualitatii este in plamini, inima si creier, adica ceea ce se gaseste deasupra diafragmei. Linia orizontala a schemei ce v-am dat-o corespunde deci diafragmei.

Credeti poate ca tot ce este situat dedesubtul diafragmei este lipsit de ginduri, sentimente, activitate. Deschideti-va ochii. Stomacul are un creier, o inima si o vointa. De ce se spune despre anumite persoane ca au “sufletul la gura”? Nu am intentia de a crea o noua anatomie dar trebuie sa stiti ca aceste doua regiuni, deasupra si dedesubtul diafragmei, reprezinta cei doi stapini la care omul se gaseste si trebuie sa slujeasca. Da, este o intreaga poveste.Cind omul apare pe pamint intra in slujba unui stapin: corpul fizic cu toate instinctele sale, dar mai devreme sau mai tirziu el este inapoiat, adica moare. Daca el este inteligent trebuie sa reflecteze asemanator ispravnicului din parabola: “Ce am sa fac daca imi ia stapinul ispravnicia? Sa sap nu pot, sa cersesc imi e rusine.” Ispravnicul rezonabil stie bine ca atunci cind isi va parasi corpul fizic, acest stapin vesnic nemultumit, va dori sa mai lucreze pe pamint dar atunci nu va mai avea mijloace. Pastrind in astral aceleasi dorinte de a minca, bea si gusta tot felul de placeri el va fi tentat sa cerseasca, adica sa coboare linga cei in viata pentru a si le satisface prin intermediul lor. Este ceea ce se intimpla ispravnicilor foarte fideli personalitatii: odata trecuti dincolo ei devin cersetori in planul astral si se deplaseaza in toate locurile imorale unde se distreaza multimea pentru a participa la placerile lor.

Or, ispravnicul necredincios despre care vorbeste Iisus era inteligent, nu dorea sa intre in aceasta categorie a spiritelor cersetoare. Sfatuit de ratiunea sa el s-a hotarit sa-si faca prieteni cu ajutorul bogatiilor nedrepte si de a reduce datoria debitorilor stapinului sau.Ce inseamna aceasta? Ca in loc de a da stomacului sau, diferitelor organe mese bogate si placeri excesive cum majoritatea oamenilor ofac obisnuit,el a diminuat proportia alimentelor sau a satisfactiilor pe care le crede a le datora fiecaruia dintre ele. Altfel spus el a stabilit un regim de restrictii pentru personalitate, diminuind numarul de mese bogate, paharele de alcool, tigarile, amantele; si fortele, gindurile, timpul care trebuiau consacrate stapinului nesatul si inghitite de el, ispravnicul le-a dat in secret prietenilor invizibili din ceruri. Adica el a economisit un capital pentru a-l depune intr-o banca celesta, cu scopul ca in ziua cind se va prezenta la ghiseul acestei banci sa fie recunoscut si intimpinat. El a consacrat timp, energii, a dat o parte din dragostea sa, din gindurile si sentimentele sale individualitatii in loc de a le rezerva personalitatii. El a fost deci necredincios personalitatii pentru a-si crea prieteni gratie bogatiilor pe care i le-a sustras cu “nedreptate”.

Daca nu interpretam astfel termenii acestei parabole nu vom putea intelege de ce ispravnicul a fost laudat de stapinul sau.Care este acest stapin care l-a laudat? Cu siguranta nu este personalitatea pentru ca fiind lezata ea nu il poate felicita. Este deci individualitatea care i-a spus: “Tu esti foarte inteligent. Ai facut bine.” Caci nu exista decit o infidelitate, o injustitie permisa: cele comise cu privire la personalitate, adica in raport cu cea care este inferior, perisabil. A fi necredincios in schimb in fata Domnului, ingerilor, puritatii, bunatatii nu este permis. Lumea intreaga este fidela insa stomacului, sexului, adica personalitatii si infidela Domnului. Toti se grabesc cind este vorba de a-si multumi pasiunile, placerile josnice, tradindu-l fara incetare pe Dumnezeu. Citi oameni nu sint atasati patronului circiumii lor: il viziteaza zilnic. Altii sint fideli tutunului sau unei pasiuni oarecare, unui viciu, unui obicei nesanatos. Putini oameni sint credinciosi unor obisnuinte superioare. Ori, adevarata fidelitate este de a nu neglija niciodata rugaciunea, studiul, meditatia, toate exercitiile spirituale.

Va veti intreba poate ce reprezinta debitorii carora li s-a cerut inapoi datoria si de ce natura este aceasta datorie. Debitorii sint entitati din lumea invizibila care venind sa ia anumite elemente spirituale din om trebuie sa i le plateasca sub forma de energii si de forte mai putin subtile. Inapoindu-le datoriile acestor

entitati, omul renunta la fortele care i-ar fi fost oferite, mergind pe calea abstinentei, practicind postul, castitatea, linistea, rugaciunea, meditatia. Aceste masuri restrictive nu necesita o cheltuiala mare de energii, ca acelea cu care corpul fizic era obisnuit. Cind corpul fizic renunta partial la poftele sale trebuie stiut ca partea superioara care nu are de furnizat atitea forte si fluide se intareste. Atunci cind partea inferioara maninca si se amuza mult, partea superioara nu se poate manifesta si slabeste pentru ca ea este aceea care furnizeaza energiile ce se manifesta in planul fizic.

Remarcati totodata ca Iisus n-a spus in parabola ca ispravnicul necredincios a cerut inapoi debitorilor totalitatea datoriilor lor, ci numai o parte a ei. Aceasta inseamna ca restrictiile nu se vor face cu exces, ca nu trebuie ajuns la extreme, pina la mortificare si ascetism absolut. Iisus arata bine ca omul trebuie sa lucreze pentru primul stapin (individualitatea), dar nu are dreptul de a-l parasi pe cel de al doilea (personalitatea), adica dreptul de a se priva de tot si a renunta la orice. Trebuie sa fie necredincios celui de-al doilea stapin dar numai intr-o anumita masura.

Sa luam exemplul unei femei interesate numai in aspectul ei fizic: ea neglijeaza in intregime dezvoltarea sa intelectuala si spirituala acordind intiietate corpului si fizionomiei sale. Efectiv ea devine seducatoare, dulce ca mierea, atragind de departe viespile si mustele; ea are numerosi prieteni, este sarbatorita… Dar peste citiva ani ea nu mai este la fel de atragatoare si prietenii o parasesc. Si este normal, oamenii nu cauta decit pe aceia care le pot da cite ceva; acum, cind ea este privata de frumusete, nu mai poseda nimic. Daca aceasta femeie ar fi actionat ca ispravnicul necredincios si rezonabil, daca ar fi prevazut ca intr-o zi stapinul sau o va alunga, ea s-ar fi pregatit la aceasta schimbare de situatie, ar fi inceput sa studieze, sa-si dezvolte bunatatea, inteligenta, pentru ca sa-si pastreze prietenii sai si atunci cind frumusetea se va pierde. Si ea i-ar fi pastrat, pentru ca ar fi ramas agreabila si placuta la vedere in ciuda virstei! Am observat adesea ca femeile care si-au cultivat individualitatea lor, cu cit imbatrineau, cu atit mai mult deveneau surizatoare, incintatoare, luminoase. In timp ce altele, ce sa mai vorbim!

Pentru ca fiecaruia dintre noi ii va sosi momentul cind stapinul il va concedia, va trebui sa ne pregatim si sa ne creem prieteni intr-un alt plan. Caci acesti prieteni nu se afla in planul fizic; fraza parabolei este simbolica: “Eu va zic: Faceti-va prieteni cu ajutorul bogatiilor nedrepte”. Si cum sa ti-i faci? Reducind

doza. Daca va ginditi ca pina acum ii datorati stapinului vostru, stomacul cinci duzini de stridii, un kilogram de caviar, o duzina de cirnati, mai multe curci, etc… toate acestea udate din belsug cu vinuri bune si urmate de lichioruri si tigari, incercati sa reduceti putin acest meniu: veti fi bine hraniti in continuare si veti plati astfel datoriile unor entitati care ar fi trebuit sa va furnizeze fortele necesare pentru a digera o asemenea mincare. Astfel va veti face prieteni printre entitatile invizibile care mai tirziu va vor primi in resedintele ceresti.

Aceasta restrictie privind stomacul trebuie inteleasa nu numai pentru bucuriile si placerile planului fizic, dar, de asemenea, pentru cele ale planurilor astral si mental care apartin personalitatii, asa cum vi le-am aratat in schema.Atunci cind Iisus spune: “Cine este credincios in cele mai mici lucruri, este credincios si in cele mari; si cine este nedrept in cele mai mici lucruri, este nedrept si in cele mari. Deci daca n-ati fost credinciosi in bogatiile nedrepte, cine va va incredinta adevaratele bogatii?” aceasta inseamna ca daca nu sinteti fideli individualitatii in lucrurile mici terestre, nu vi se vor putea incredinta marile bogatii ale spiritului.

Veti spune: “Bine, am inteles: va trebui sa hranim individualitatea, dar nu vom lasa personalitatea sa moara de foame, si atunci cum sa stim ceea ce sa dam uneia si ce alteia?” Pentru a raspunde ma voi baza pe scena din Evanghelie unde fariseii ii pun lui Iisus o intrebare referitoare la impozitul datorat Cezarului sperind ca raspunsul sau le va permite sa-l acuze. Ei il intreaba: “Trebuie platit impozit Cezarului?” Dar Iisus, vazind viclenia lor - caci le citea gindurile - le raspunde: “Dati-mi un ban.” I se da unul. “A cui este imaginea aceasta?” A Cezarului, raspunsera ei. “Ei bine, atunci dati Cezarului ce este al Cezarului si lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” Si cine este Cezarul? Nu este altceva decit una dintre formele personalitatii. Ei da, toti avem in noi un Cezar care cere mereu si trebuie sa-i dam cite ceva pentru a trai, dar nu totul. Veti spune: “Dar cit trebuie sa-i dam?”

Pentru a fi clar, voi lua o imagine. Iata, ardeti o bucata de lemn, o creanga de copac si ce vedeti? Flacari, flacari ce tisnesc, apoi gaz, mai putin; in continuare vapori de apa, inca si mai putin; si la urma, putina cenusa… foarte putina. Dar unde s-au dus aceste elemente? Focul, gazele, vaporii au urcat spre cer, numai cenusa a ramas. Iata, aceasta va indica ce trebuie sa dati personalitatii: numai o patrime, ceea ce corespunde pamintului si restul de trei patrimi individualitatii. Da, un sfert ajunge pentru personalitate: trebuie sa ne ocupam

de ea, s-o hranim putin, pentru ca sa nu moara, dar tot restul trebuie trimis individualitatii.

Iisus a explicat multe lucruri in fata discipolilor Sai dar evanghelistii nu au adus decit o mica parte din explicatiile Sale. Si acum trebuie interpretate, ceea ce nu este usor. Exista evident o posibilitate de interpretare care consta in a studia fiecare cuvint, a compara diferitele versiuni, a se raporta la textele primitive evreiesti si grecesti, a cauta lacunele, deformatiile voluntare sau nu, copiile facute prost, in a aprofunda anumite probleme din punct de vedere istoric etc. Este ceea ce se numeste “exegeza sfinta”. Toata lumea se lanseaza in acest gen de cercetare, dar chiar urmarind-o in vesnicie, nu se va ajunge la gasirea cheii Scripturilor. Pe mine nu ma intereseaza sa stiu cum au fost scrise Cartile Sfinte, unde se gasesc greselile de traducere si copiere. Ceea ce ma intereseaza este de a afla ceea ce gindea Iisus, ceea ce avea in mintea Sa, in sufletul Sau cind vorbea in parabole; extrem de greu de a cunoste acestea prin exegeza. Cuvintele lui Iisus sint inca vii in arhivele cosmice, in Cronica Akasa, si trebuie sa ne ridicam pina acolo pentru a le descoperi sensul. Cind Il vom intelege ne vom putea intoarce la text sa-l interpretam.

Prin mijloacele intelectului obisnuit nu putem ramine decit in planul formei. Ori adevarul nu se gaseste in forma; nu descoperim adevarul decit inaltindu-ne foarte sus. Sensul adevarat este in planurile superioare si daca nu interpretam Cartile Sfinte ridicindu-ne interior nu vom putea patrunde sensul lor. Prima metoda, exegeza, este aceea a personalitatii; cea de-a doua este a individualitatii. Prin metoda individualitatii spiritul are acces la regiunile foarte inalte unde se gasesc explicatii de toate felurile, in timp ce metoda personalitatii il face sa coboare acolo unde se afla numai ramasite, farime deformate de adevar. Prin discursuri inalte si argumentatii erudite te indepartezi de sens si continut, care devin din ce in ce mai greu de sesizat.Iisus incheie parabola vorbind despre doi stapini. “Nici o sluga nu poate sluji la doi stapini; caci sau va uri pe unul si va iubi pe celalalt, sau va tine numai la unul si va nesocoti pe celalalt. Nu puteti sluji lui Dumnezeu si lui Mamona.” Aceasta inseamna: nu puteti sluji simultan natura voastra superioara si cea inferioara. Si se spune in continuare: “Ce este inaltat intre oameni este o uriciune inaintea lui Dumnezeu.” Deci ceea ce este glorios pentru personalitate, pentru lume, este odios pentru individualitate, pentru spirit. Personalitatea cauta aprobarea publicului, a multimii nestiutoare, in timp ce individualitatea o cauta pe aceea a lumii divine.V-am spus deja si o repet:

personalitatea nu trebuie omorita. Personalitatea este minunata cind este servitoare in miinile individualitatii. Fara personalitate nu putem face nimic pe pamint, dar cind ea hotaraste sa joace rolul stapinei, ea nu poate sa aduca decit sfaturi rele.

IV. "STRINGETI COMORI…"

"Nu va stringeti comori pe pamint unde le maninca moliile si rugina si unde le sapa si le fura hotii, ci stringeti-va comori in cer unde nu le maninca moliile si rugina si unde hotii nu le sapa, nici nu le fura.Pentru ca unde este comoara voastra, acolo va fi si inima voastra."

"Nimeni nu poate sluji la doi stapini. Caci sau va uri pe unul si va iubi pe celalalt, sau va tinea la unul si va nesocoti pe celalalt. Nu puteti sluji lui Dumnezeu si lui Mamona." Matei 6:19-20,24

Acest pasaj din Evanghelia dupa Matei trebuie sa fie comparat cu cap.16 al Evangheliei dupa Luca, asupra ispravnicului necredincios. De altfel fiecare trateaza de o maniera identica problema bogatiilor, iar pe urma si la unul si la celalalt urmeaza un comentariu asupra celor doi stapini: "Nimeni nu poate sluji la doi stapini. Caci sau va uri pe unul si va iubi pe celalalt, sau va tinea la unul si va nesocoti pe celalalt. Nu puteti sluji lui Dumnezeu si lui Mamona."

"Nu va stringeti comori pe pamint unde le maninca moliile si rugina si unde le sapa si le fura hotii; ci stringeti-va comori in cer… "Pentru Iisus exista deci doua feluri de banci bine diferentiate: bancile de pe pamint si bancile din ceruri care desigur au functionari foarte diferiti unii de altii. Omul insusi este cel care reprezinta cele doua banci care functioneaza simultan intr-o cladire comuna - forul sau interior. Dar aceste doua banci nu sint in realitate decit sucursalele celor doua mari banci cosmice care le alimenteaza.

Sinteti uimiti ca folosesc astfel de comparatii pentru a interpreta Evanghelia? Aceasta pentru ca viata lumii noastre vizibile este construita pe modelul realitatilor invizibile. Ceea ce este Jos este o reflectare a ceea ce este Sus: este o reflectie, caci nici frumusetea nici lumina lumii invizibile nu se pot gasi pe pamint, dar exista corespondente care permit sa comparam cele doua lumi si sa intelegem ceea ce se gaseste in lumea de sus gratie celor vazute de noi in lumea de jos, lumea noastra. Ce sint deci aceste doua banci, ale pamintului si cerului? Sint personalitatea si individualitatea de care v-am vorbit deja.

Se poate spune ca o banca terestra se compune in general din trei servicii diferite. Primul serviciu este acela al depozitelor;

sint casele de bani unde se pun rezervele la adapost. Al doilea serviciu se ocupa de schimbul de capital, de imprumuturi. Cel de al treilea se intereseaza de operatiile financiare, de speculatii. Ei bine, aceste trei servicii se regasesc cu exactitate in structura personalitatii. Casele de bani corespund rezervelor corpului fizic. Serviciul schimburilor de capital corespunde sentimentelor, planului astral, lumea inimii care stabileste fara oprire relatii bazate pe interes. Serviciul speculatiilor corespunde planului mental, intelectului, care nu se gindeste decit la calcule facute pe seama altora, imaginindu-si mereu avantajele care le-ar trage din ruina lor actuala sau viitoare. Banca terestra se imbogateste tot timpul pe cheltuiala altora, incercind sa convinga lumea intreaga ca ceea ce face, simte si gindeste ea nu este inspitrat decit de iubirea si respectul aproapelui.

Va spuneam adineaori ca fiecare cuvint al lui Iisus este plin de sens. Vom vedea ce inseamna: “Stringeti comori in cer, unde nu le maninca moliile si rugina si unde hotii nu le sapa, nici nu le fura” aruncind o privire asupra celor trei cuvinte: rugina, viermii, hotii.

Sa incepem cu rugina. S-a spus totdeauna ca alchimistii cautau piatra filozofala pentru a transforma metalele in aur. De ce in aur? Pentru ca aurul este singurul dintre metale inoxidabil, inatacabil de apa, aer sau acizi; nu este solubil decit intr-un amestec de acid nitric si de acid clorhidric, numit apa regala. Fierul din contra, este cunoscut pentru oxidarea sa foarte rapida in contact cu aerul umed, formind rugina care il distruge putin cite putin. Rugina poate deci sa fie considerata ca simbolul materiilor care ataca metalele, si, de o maniera mai larga, regnul mineral. Ori, in ierarhia regnurilor naturii, regnul mineral corespunde planului fizic; rugina simbolizeaza deci ceea ce distruge planul fizic, corpul omenesc.

Cu viermii se intra in lumea astrala care este aceea a inimii, a sentimentelor. O fiinta a carei inima este plina de ura,indoiala,orgoliu,dispret,violenta,este prada viermilor. Nu se spune cu adevarat ca ea “se macina”?… Da, crezind ca il distrugem, impartind viermele in bucati se observa in realitate ca el se multiplica. Din punct de vedere simbolistic este un fenomen semnificativ pe care il gasim in lupta mitica dintre Hercule si Hidra din Lerna. Hidra era acel monstruos sarpe cu sapte capete care cresteau pe masura ce erau taiate; pentru a o invinge trebuiau taiate cele sapte capete deodata. Hercule reusi sa o invinga prin foc. Aceasta hidra reprezinta cele sapte pacate capitale care renasc pe masura ce se incearca

distrugerea lor. Nu exista decit un singur mijloc de a le distruge: focul divin al iubirii care arde toate capetele deodata. Dar vorbind despre viermi Iisus dorea sa desemneze dusmanii care ne ataca in planul astral, anumite dorinte care ne macina.

Hotii sint de asemenea un simbol. Hotul vine insotit de chei false, de un cutit, un revolver si asteapta sosirea noptii pentru a trece la treaba. In sfirsit cind totul s-a stins, cind oamenii s-au culcat, el se furiseaza in casa. Hotii sint simbolurile dusmanilor nostri din planul mental. Acela care are inteligenta intunecata si atenuata va fi atacat de hoti pentru ca peste tot unde domneste intunericul hotii se aduna. Acesti hoti sint entitati invizibile, indoieli, nelinisti care exista in voi. Toate aceste ginduri care va lasa despuiati, slabi, epuizati, nu sint oare dovada ca hotii au venit si v-au luat bunurile? Aratati-mi comorile voastre de forta, bucurie, pace… Nu puteti? au sosit deci hotii. Hotii sint gindurile care lucreaza in intuneric pentru a va fura inspiratiile, credinta voastra, etc…

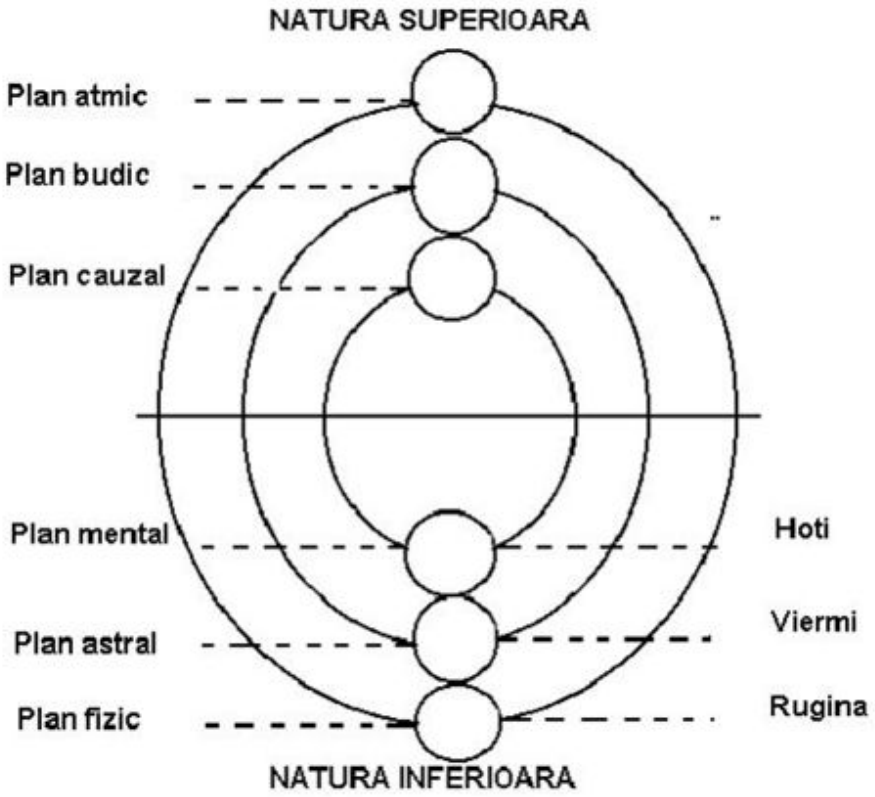

Rugina, viermii si hotii despre care vorbea Iisus corespund deci planurilor fizic, astral si mental; si le putem plasa pe schema care am studiat-o in conferinta precedenta. Intr-o zi, o bucata de fier mincata de rugina intreaba un plug care toc-mai intra in ferma, de ce luceste asa de tare. “Pentru ca eu muncesc, raspunse plugul; tu traiesti in lenevie, de aceea te

acopera rugina.”La lenesi vointa este atacata de rugina. Cit despre inima omului senzual, aceasta este roasa de viermi. Iar intelectul obscur este, fatalmente, vizitat de hoti. Impotriva acestor trei categorii de dusmani Iisus ne avertizeaza spunind: “Nu va stringeti comori pe pamint…”Caci priviti ce se intimpla aceluia care se limiteaza la comorile pamintene: incepe sa refuze sa mearga, aceasta nefiind necesar deoarece are masini; nu mai scrie fiindca are secretare care o vor face in locul sau; nu mai vorbeste, caci vorbesc altii pentru el si nu mai gindeste caci gindesc altii pentru el. Nu ii mai ramine decit sa mnince sa bea, sa doarma, sa-si intretina amante etc… Incet-incet el se infunda in inertie, pasiuni si intuneric: a adunat comori intr-o banca unde rugina, viermii si hotii sosesc, mai devreme sau mai tirziu, sa o atace.

Mai departe Iisus da, El insusi, explicatia sfaturilor sale: “Pentru ca, unde este comoara voastra, acolo va fi si inima voastra.” Da, aceasta trebuie stiut, caci totul se schimba pe pamint: nu se pot pastra vesnic case, uzine, masini, nici sotia care are, poate, amanti (sau sotul care are, poate, amante), nici copiii, care devin adesea ostili parintilor lor. Atunci, in ziua in care omul pierde ceea ce iubeste, ce ii mai ramine?… Cind inima voastra este in casa de bani proprie, daca aceasta se goleste, inima se va goli si ea. Cind iubiti fizic o femeie, daca ea va paraseste, inima voastra se va fringe. Deci cind Iisus spunea: “Nu va stringeti comori pe pamint… ci stringeti-va comori in cer” aceasta inseamna: “Detasati-va de cele trei principii inferioare ale personalitatii voastre si legati-va de cele trei principii superioare ale individualitatii voastre, unde nu va veti mai teme de rugina, viermi si hoti.”

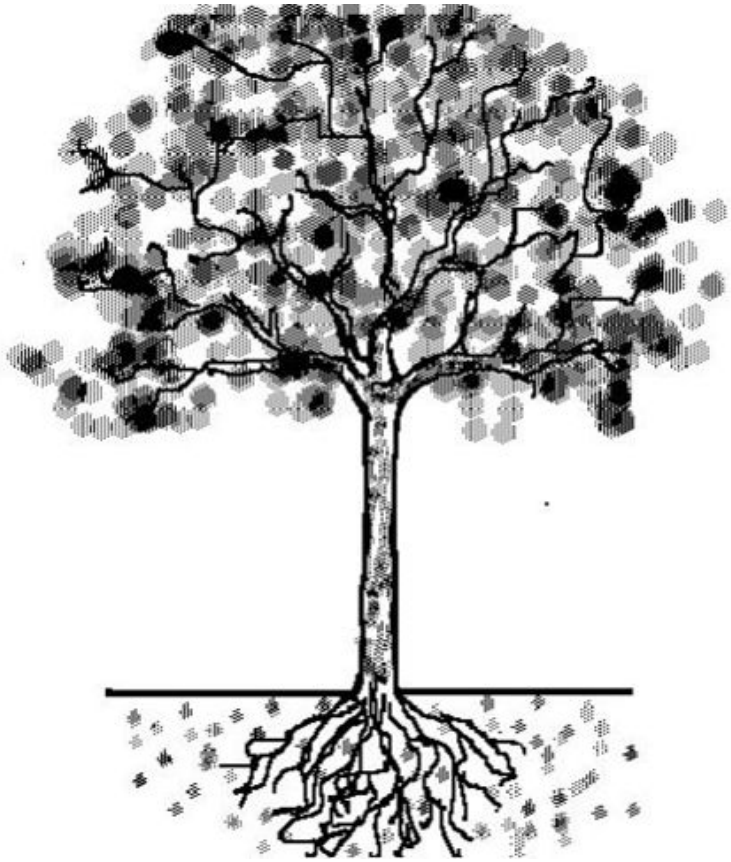

Sa luam acum imaginea unui copac. Se poate spune, schematic, ca este constituit din doua conuri: Conul ramurilor, al carui virf este in sus si conul radacinilor, cu virful in jos. Conul cu virful in sus este simbolul ascensiunii spirituale, in timp ce conul inversat este simbolul limitarii. In sfirsit, pentru acela care a coborit foarte jos in constiinta sa nu va exista nici lumina, nici caldura, nici miscare. Exista, deci, in radacinile copacului, cele trei corpuri inferioare: fizic, astral, mental. Miscarea, caldura, lumina se manifesta numai in frunze, flori si fructe. Acela care se inalta la intelepciune, iubire, adevar traieste in frunze, flori si fructe: cele trei corpuri superioare. Deci radacinile pregatesc hrana pentru fructele care se coc in virful fiintei. Semnele astrologice puse in schema subliniaza exactitudinea corespondentelor: in jos, Luna (unita cu Saturn inferior): lenea. In partea de sus a schemei, Soarele (unit cu Saturn superior); activitatea.

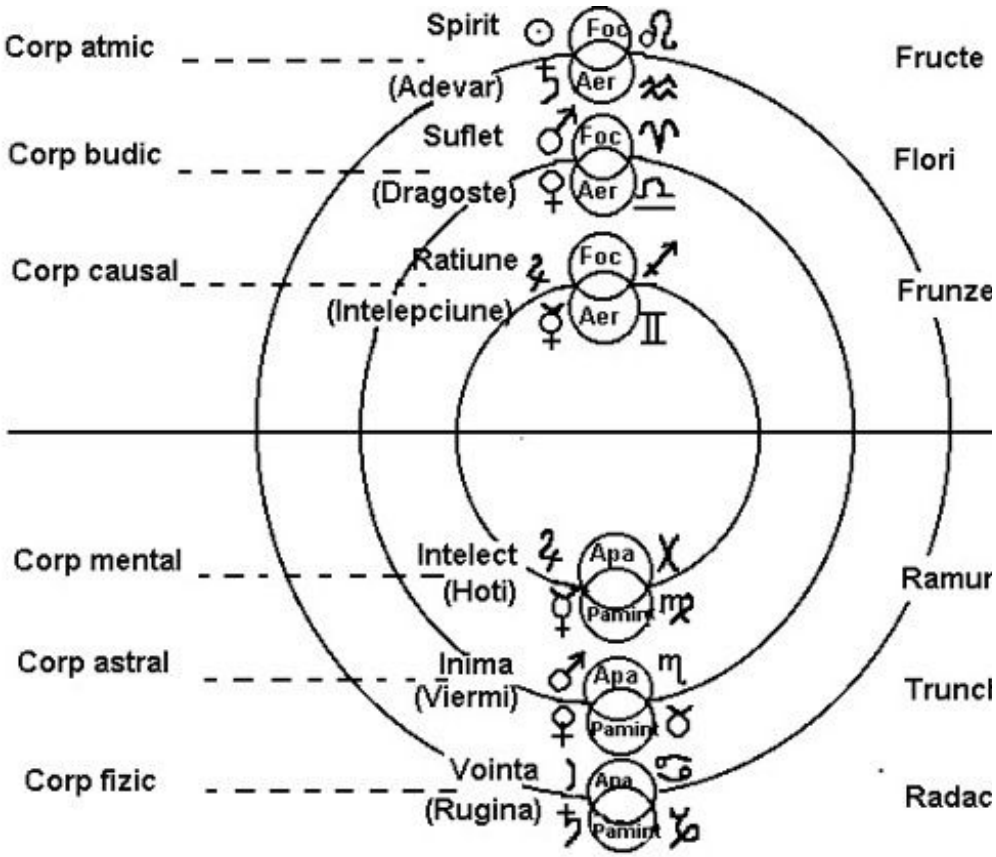

“Stringeti-va comori in cer unde nu le maninca moliile si rugina si unde hotii nu le sapa, nici nu le fura.” Acum intelegeti de ce comorile despre care vorbeste Iisus nu pot fi atinse decit prin munca vointei, inimii si intelectului, caci activitatea este aceea care impiedica rugina sa macine, iubirea omoara viermii si intelepciunea ne apara de hoti.

Intr-un alt pasaj al Evangheliilor Iisus a spus: “Cereti si vi se va da, cautati si veti gasi, bateti si vi se va deschide.”Aceste cuvinte nu pot fi explicate decit prin cunoasterea acestei trinitati care reprezinta intelectul, inima si vointa din om. “Cereti si vi se va da…” Dar ce sa cerem? Si cine cere in noi?… Ce sa cautam?… Si cine cauta in noi?… Unde sa batem?… Si cine loveste in noi?… Ginditi-va: cine cere in noi, intelectul, inima sau vointa? Intelectul nu stie sa ceara, vointa, de asemenea, inima este aceea care cere. Intelectul cauta iar vointa bate. Acum, fiindca intelectul cauta, oare ce cauta? Cauta ceea ce ii este indispensabil: lumina, intelepciunea. Inima cere caldura, iubire: a iubi si a fi iubit. Vointa bate pentru a i se deschide portile inchisorii, pentru a avea libertatea de a actiona.

Acum totul se clarifica: intelectul cauta intelepciunea; inima cere iubirea iar vointa bate pentru a fi libera si a crea.Din nefericire majoritatea oamenilor se folosesc de intelectul lor

pentru a cauta banii si puterea, si nu intelepciunea. Inima lor nu cere iubire ci placeri, iar vointa lor se foloseste de libertate pentru a distruge in loc de a crea. Si in acel moment, cu adevarat, li se deschid portile inchisorilor, spitalelor, cimitirelor…

Inima trebuie sa aiba ca ideal iubirea divina; intelectul, intelepciunea divina; iar vointa, forta divina. Acestea sint comorile ce trebuie adunate din Cer. Aceluia care va ajunge sa realizeze acest ideal i se va putea spune intr-o zi: “Nu cereti, si vi se va da, nu cautati si veti afla, nu bateti si vi se va deschide.” Caci pentru un adevarat fiu al Domnului, pentru o adevarata fiica a Domnului, nu mai trebuie sa ceara, sa caute, sa bata: Cerul stie de ce are nevoie si ii va da.

V. “INTRATI PE POARTA CEA STRIMTA”

Incepeti sa vedeti ca daca numeroase pasaje din Evanghelii ramin inca obscure, este pentru ca niciodata nu s-a stiut a le interpreta in lumina Stiintei initiatice: in fine, aceasta ne instruieste asupra structurii fiintei umane, asupra existentei si rolului diferitelor corpuri pe care stiinta materialista le ignora.Sa ne oprim asupra cuvintelor lui Iisus: “Este mai usor sa treaca o camila prin urechea acului, decit sa intre un om bogat in Imparatia lui Dumnezeu.” Majoritatea comentatorilor au explicat aceste cuvinte tulburatoare prin faptul ca Iisus dorea sa insiste prin aceasta imagine frapanta asupra imposibilitatii ca bogatul, prezentat ca un om dur, egoist, sa fie admis in Imparatia Domnului. Si nu s-a luat in serios imaginea camilei, intr-atit de exagerata li s-a parut. Nu, ea nu este deloc exagerata si veti intelege de ce.

Am vazut ca locul tuturor sentimentelor, dorintelor, emotiilor, pasiunilor din om este corpul astral. Poftele nemasurate, cupiditatea, nevoia de a poseda, satisface, sint manifestari ale corpului astral, si daca acest corp astral nu este stapinit, educat, se mareste din ce in ce mai mult si devine ca o tumoare monstruoasa in fiinta omeneasca. Este cazul bogatului care, in dorinta de a aduna bani, terenuri, case, etc, sfirseste prin a avea un corp astral imens care il impiedica sa treaca prin poarta Imparatiei Domnului. Caci in Imparatia Domnului nu sint acceptate decit fiintele care au invatat ce este sacrificiul, renuntarea, abnegatia.

Sa studiem acum natura camilei: ea a stiut sa se adapteze perfect desertului unde nu creste aproape nimic. Putinul pe care il gaseste ii ajunge, putind merge zile intregi fara a minca

sau bea. Ea are deci un corp astral minuscul si de aceea este simbolul initiatului care se multumeste cu putin si care este capabil sa strabata, fara a se prabusi, cele mai dure conditii de viata. Cind Iisus spunea despre camila ca poate trece prin urechea acului - acum intelegeti, fraza este clara - se referea nu la corpul fizic ci la corpul astral. De aceea va spuneam ca daca nu vom cunoaste structura fiintei omenesti nu vom reusi sa interpretam anumite pasaje din Evanghelii.

Corpul astral, care este sediul sentimentelor, pasiunilor, incepe sa se manifeste in om incepind cu pubertatea. Inaintea acestei perioade in activitate este mai ales corpul eteric. Bineinteles corpul astral este prezent, de asemenea si corpul mental: copilul traieste emotii, intelege ce i se spune, dar corpul astral nu se formeaza in el cu adevarat decit pe la paisprezece ani, iar corpul mental spre douazeci si unu de ani. Cit despre corpul eteric care are cea mai lunga activitate intre nastere si virsta de sapte ani, se poate spune ca asigura cresterea si dezvoltarea in bune conditii a corpului fizic.

Corpul eteric actioneaza in copil ca si in plante. Planta nu are corp astral, caci ea nu are o veritabila sensibilitate, cel putin daca o comparam cu cea a animalelor sau oamenilor, si atunci cind o rupeti nu sufera. Plantele nu au un corp astral dezvoltat dar au un corp eteric foarte puternic, de aceea nu inceteaza sa creasca si sa se dezvolte. Daca taiati ramurile sau tulpinile lor, ele cresc din nou, si daca le dati deseuri, ele le absorb si le transforma pentru a produce fructe. Corpul lor eteric purifica tot.

Copiii seamana cu plantele: totul se transforma si se purifica continuu in ei gratie corpului eteric a carui activitatea nu este inca impiedicata de manifestarile corpului astral. Catre paisprezece ani incepe perioada adolescentei si atunci lucrurile se complica, caci corpul astral care se trezeste declanseaza toate manifestarile pasionale: sexualitatea, agresivitatea, poftele nemasurate. Si cum toate aceste manifestari produc impuritati, esturi, corpul eteric trebuie sa se ocupe mereu cu eliminarea lor.

Inocenta, candoarea, puritatea copiilor, vine din faptul ca la ei corpul astral nu este inca dezvoltat. Iata deci o noua explicatie a cuvintelor lui Iisus: “Daca nu veti deveni copii, nu veti intra in Imparatia Domnului.” Copilul va intra in Imparatia Domnului pentru ca nu are un corp astral umflat, buhait, care sa-l impiedice sa intre. Camila, v-am spus-o, este un simbol si copilul, aici, e asemenea. Iisus nu dorea sa interzica oamenilor

sa devina adulti, dar ii indemna sa-si domine corpul lor astral ale carui dorinte exigente le-ar inchide intrarea in Imparatia Domnului, care este o stare de constiinta, de pace, de armonie, de lumina. Evident, corpul astral este necesar; daca Inteligenta cosmica a creat omul cu un corp astral este pentru ca acesta are un rol de jucat: fara el nu vor exista nici senzatii, nici dorinte, nici sentimente si omului ii va lipsi ceva, dar toate acestea nu trebuie lasate sa se dezvolte fara masura.

Sa revenim la cuvintele: “Este mai usor sa treaca o camila prin urechea acului decit sa intre un bogat in Imparatia lui Dumnezeu.” Da, accesul in Imparatia Domnului este greu caci se intra prin acea “poarta strimta” de care vorbeste Iisus intr-un pasaj din Biblie: “Intrati pe poarta cea strimta, caci larga este poarta, lata este calea care duce la pierzare si multi sint cei ce intra pe ea.” Aceasta poarta strimta care permite accesul in Imparatia Domnului este poarta Initierii. Initierea este o asceza care invata pe om cum sa se dezbare de toate slabiciunile si toate tendintele sale negative. Se poate compara cu orificiul prin care trece sarpele cind trebuie sa-si schimbe pielea. Discipolul este acela care se pregateste sa treaca prin poarta strimta care ii va smulge pielea cea veche, adica obiceiurile rele, conceptiile eronate. Fiecare dintre voi este chemat sa treaca prin poarta cea strimta si, in loc sa va tulburati si sa va infricosati, bucurati-va sa deveniti, gratie acesteia, o fiinta noua, cu ginduri, sentimente si un comportament nou.

Se poate spune ca in cursul existentei sale omul strabate trei porti: cea a nasterii prin care trec toti oamenii, fie ei buni sau rai. Pe urma poarta mortii, la fel trecuta de catre cei buni si de cei rai. Dar poarta Initierii o trec numai aceia care sint capabili de mari sacrificii si renuntari.

VI. “CINE VA FI PE ACOPERISUL CASEI…”

“De aceea cind veti vedea ‘uriciunea pustiirii’ despre care a vorbit proorocul Daniel asezata in locul sfint - cine citeste sa inteleaga! - atunci cei ce vor fi in Iudea sa fuga la munte; cine va fi pe acoperisul casei sa nu se pogoare sa-si ia lucrurile din casa; si cine va fi la cimp sa nu se intoarca sa-si ia haina.Vai de femeile care vor fi insarcinate si de cele care vor alapta in zilele acelea! Rugati-va ca fuga voastra sa nu fie iarna, nici intr-o zi de Sabat. Pentru ca va fi un necaz asa de mare cum n-a fost niciodata de la inceputul lumii pina acum si nici nu va mai fi. Si daca zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scapa; dar din pricina celor alesi zilele acelea vor fi scurtate.

Atunci daca va va spune cineva: “Iata, Hristosul este aici sau acolo” sa nu-l credeti. Caci se vor scula Hristosi mincinosi; vor face semne mari si minuni pina acolo incit sa insele, daca va fi cu putinta, chiar si pe cei alesi. Iata ca v-am spus mai dinainte. Deci daca va vor zice: “Iata-l in pustie”, sa nu va duceti acolo! “Iata-l in odaite ascunse”, sa nu credeti. Caci cum iese fulgerul de la rasarit si se vede pina la apus, asa va fi si venirea Fiului Omului. Oriunde va fi stirvul, acolo

se vor aduna vulturii. Indata dupa acele zile de necaz soarele se va intuneca, luna nu-si va mai da lumina ei, stelele vor cadea din cer si puterile cerurilor vor fi clatinate. Atunci se va arata in cer semnul Fiului Omului, toate semintiile pamintului se vor boci si vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere si cu mare slava."

Matei 24: 15-30

Nu va voi interpreta astazi toate prezicerile care se gasesc in lungul pasaj pe care tocmai l-am citit, sint prea multe lucruri de explicat. Dar sa ne oprim un moment asupra pasajului in care Iisus zice: "Indata dupa acele zile de necaz soarele se va intuneca,luna nu-si va mai da lumina ei, stelele vor cadea din cer…" Astronomii vor zice, bineinteles, ca acest lucru nu este posibil si au dreptate: soarele, luna si stelele despre care vorbeste Iisus trebuie intelese ca simboluri. "Soarele se va intuneca": soarele reprezinta intelectul uman care se departeaza de veritabila Stiinta initiatica, fabrica o filozofie, o stiinta, puncte de vedere eronate pe care umanitatea va fi obligata sa le abandoneze.

"Luna nu-si va mai da lumina ei": luna reprezinta domeniul sentimentelor, al religiei si ea isi va pierde lumina: ceea ce inseamna ca religia oficiala care a fost stabilita pe baze false, superstitii, prejudecati, isi va pierde influenta."Stelele vor cadea din cer", ceea ce inseamna ca toti cei care ocupa un rang, un loc sau au gloria pe care nu o merita, vor cadea de pe piedestal. Vedeti cite simboluri de interpretat sint in acest pasaj!

Exista de asemenea multe de spus in privinta falsilor Cristosi care risca sa apara si au fost, desigur, multi in istorie care au fost tentati sa se substituie lui Cristos.Totusi nu trebuie sa ne indoim ca spiritul lui Cristos s-a manifestat prin toti cei care au indeplinit conditiile sa-l primeasca, cei care au trait o adevarata viata Spirituala. Gindindu-se ca, exceptindu-l pe Iisus, toti marii Maestri si Initiati sint impostori se face o grava eroare.

Astazi ma voi multumi sa studiez un verset care in general a fost neglijat. Iisus, anuntind necazurile, zice: "Cine se va afla pe acoperisul casei sa nu se pogoare sa-si ia lucrurile din casa." De ce nu trebuie sa se coboare de pe acoperisul casei? Daca izbucneste o furtuna, un razboi cu bombardamente, vor fi mai la adapost pe acoperis?… Nu, desigur ca nu. Acoperisul casei este aici tot un simbol si vom vedea in ce masura il vom putea interpreta.

Priviti aceasta schema si veti recunoaste cu aproximatie o casa.

Figure 1

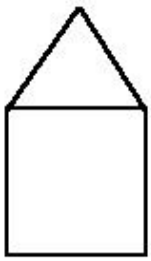

Ea se compune dintr-un patrat si un triunghi reunite. In limbajul simbolurilor triunghiul reprezinta spiritul si patratul - materia. 3-ul este numarul celor 3 principii divine: lumina,caldura si viata iar 4, al celor patru stari ale materiei: solid, lichid, gazos si plasma. Deci cind Iisus zice: “Cine se va afla pe acoperisul casei sa nu se pogoare”, El vrea sa spuna ca in momentul nenorocirilor si necazurilor omul nu trebuie sa se tulbure, sa nu coboare in materie pentru a se adaposti, ci sa ramina sus, in spirit.Sa privim acum schema casei in spatiul cu trei dimensiuni.

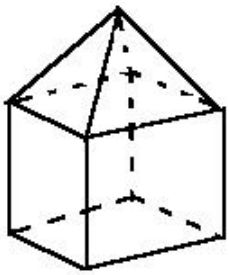

Apoi sa dezvoltam volumele: corpul casei de o parte si acoperisul de cealalta.

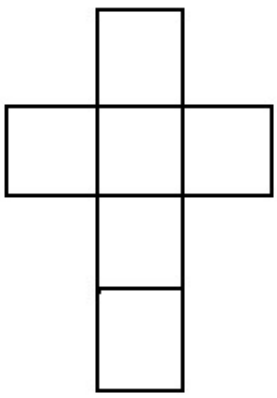

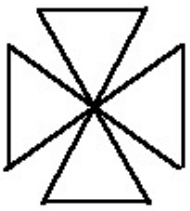

Veti remarca ca cele doua volume dezvoltate reprezinta doua cruci diferite: prima este numita crucea latina a doua crucea de

Malta. Stiti ca piramidele din Egipt sint facute pe o baza cubica infundata in sol si acoperita cu un acoperis cu patru fete triunghiulare care este piramida propriu-zisa. Deci una din cruci este sub pamint iar cealalta deasupra si nu din intimplare marii Initiati ai Egiptului au ales forma piramidei. Triunghiul si patratul reprezinta deci spiritul si materia. Triunghiul, 3-ul este de asemenea gratia, iubirea, iar patratul, 4-ul este justitia. Iubirea este deci plasata deasupra justitiei care ii serveste de baza. Dupa legea justitiei trebuie sa tinem cont de fiecare din faptele noastre. Dupa legea iubirii, oricare ar fi greselile noastre vom putea fi mereu salvati prin gratia Domnului. Unde este adevarul?

Atunci cind discipolii lui Iisus l-au intrebat despre orbul din nastere: “Ce a gresit acest om sau parintii lui pentru ca el sa se nasca orb? ” Iisus raspunde: “Nu este pentru ca parintii lui au pacatuit ci pentru ca operele lui Dumnezeu sa se manifeste in el.” Raspunsul lui Iisus reveleaza un alt aspect al intrebarii. Exista cazuri unde noi nu stim de ce un suflet sufera sau este infirm. Poate se sacrifica pentru altul?… O ignoram. Atunci in loc sa-l consideram ca un vinovat care-si ispaseste greselile unei vieti anterioare va trebui sa fim foarte rezervati si sa ne abtinem sa judecam totul inainte de a sti cu certitudine daca a comis crime sau daca si-a oferit sacrificiul pentru un motiv pe care nu-l cunoastem.

Este dificil de a pune de acord justitia si gratia si de a intelege cum fiecare se manifesta. In realitate nici un om nu este demn sa fie salvat, nici cei mai buni. Noi nu sintem salvati decit prin gratia Divina. Daca noi vom fi supusi numai legii justitiei nu vom fi admisi in Regatul lui Dumnezeu, caci exami-nindu-ne dosarul legea va gasi intotdeauna citeva datorii pe care inca nu le-am platit. Justitia este implacabila, ea nu se preocupa sa afle daca sinteti fiu de rege sau initiat.Veti zice: “Daca justitia se aplica intotdeauna, cind se manifesta gratia Divina?” In realitate, daca justitia s-ar fi aplicat intr-adevar, nimeni n-ar fi fost gasit demn sa traiasca.Cerul ne hraneste, ne trimite tot ce ne este necesar, sintem pensionarii care traiesc in abundenta si in loc sa-i multumim, comitem greseli zilnic. Daca justitia ar fi venit, ea ne-ar fi transformat in pulbere.Cea mai mare parte din oameni si chiar teologi dintre cei mai mari prezinta gratia ca o manifestare arbitrara a Divinitatii care nu face decit ce-i place fara sa dea socoteala nimanui: oricare ar fi greselile sau bunele intentii ale unei fiinte, daca Dumnezeu vrea sa-i trimita gratia sa El o va trimite. Gratia si justitia apar deci incompatibile si aceasta datorita ideii care s-a format pina in prezent despre una

sau cealalta, aparent e imposibil sa le impaci. Si totusi este posibil, veti vedea, este simplu.

Raspunsul este ascuns in desenul casei, aceasta casa pe al carei acoperis Iisus ne sfatuieste sa raminem. Sa revenim la crucea obtinuta prin dezvoltarea corpului casei: ea este formata pornind de la un cub. El reprezinta materia, baza, dar de asemenea limitele, inchisoarea deci justitia, crucea justitiei. Crucea formata de suprafetele triunghiulare ale acoperisului este crucea gratiei, a spiritului. Daca raminem la nivel de justitie raminem in patrat. Si cum patratul reprezinta legea, limitele, sintem incarcerati. Dar noua Invatatura a lui Cristos este plasata deasupra justitiei, iata de ce deasupra crucii justitiei se gaseste cealalta cruce, crucea gratiei. Justitia trebuie sa serveasca ca suport al gratiei.

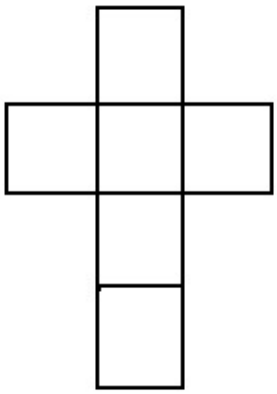

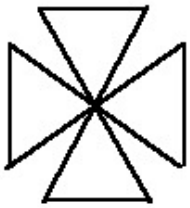

Este interesant de remarcat ca multe cruci care sint date ca recompensa au exact aceeasi forma: . Inconstient oamenii lucreaza dupa legile Naturii. Fiecare simbol folosit intr-o societate, fiecare forma arhitecturala corespunde la o anumita evolutie a filozofiei, a intelegerii, a stiintei si mentalitatilor. Daca stim sa interpretam toate aceste semne, putem descoperi tendintele care se gasesc in spate. Intr-o zi cind vom avea mai mult timp, voi putea sa va explic motivele pentru care, de-a lungul secolelor, in diferite tari, anumite popoare au dat o forma sau alta caselor sau templelor lor.

De ce piramida are baza sa infundata in pamint? Piramida vrea sa ne indice cum 3-ul, spiritul nostru, trebuie sa lucreze in viata asupra corpului nostru fizic: 4-ul, si cum gratie spiritului, adica trinitatii iubirii, intelepciunii si adevarului (sau daca preferati, a sperantei, credintei si iubirii), noi putem transforma materia noastra. Dar pentru aceasta trebuie sa intelegem, de

asemenea, cum 3-ul devine 4. 3-ul fiind numarul Domnului, al Spiritului, iar 4-ul, cel al incarnarii in materie, virtutile trinitatii divine nu pot sa se incarneze in om decit prin cele 4 principii care sint inima, intelectul, sufletul si spiritul sau; aceste 4 principii simbolizate de acoperisul piramidei au ca suport corpul fizic, cubul, asupra caruia lucreaza.

Dar sa revenim la problema justitiei si gratiei. Cind doriti sa construiti o casa chemati muncitori, le dati planul si ei incep lucrul… Dar inchipuiti-va, sa constatati putin dupa aceea ca nu va mai ajung banii sa construiti casa. Doar peretii au fost construiti, si va intrebati cum sa continuati. Exista baza, fundatiile, dar cum sa facem sa apara acoperisul care lipseste? Mergeti deci la o banca: daca ea constata ca aveti deja un capital, ea accepta sa va imprumute o anumita suma. Ce inseamna aceasta? Banca imprumuta oricui? Nu, dar daca aveti deja un capital, un teren, proprietati, ea completeaza ce este necesar.

Gratia functioneaza oriunde? Nu, ea merge catre cel care a pregatit, a construit deja ceva si care poseda deci un capital. Ea spune: “Aceasta fiinta lucreaza, se roaga, mediteaza, face exercitii spirituale, a construit zidurile templului sau, ii voi da deci din ce sa-si faca acoperisul.” Gratia merge acolo unde deja ceva a fost construit, pregatit. Este acoperisul deasupra corpului casei, triunghiul asupra patratului. Gratia Domnului poate astfel sa viziteze pe toata lumea, mai putin pe lenesi, pe cei care nu lucreaza deloc, care nu au inceput nimic.Ea se va indrepta spre cei care au construit bazele existentei lor care lucreaza la regenerarea fiintei lor printr-o hrana pura, prin sentimente pure, prin ginduri pure. Gratia este deci ceva in plus fata de justitie; dar in acelasi timp se supune totusi unei anumite justitii. Iata cum gratia se impaca cu justitia.

Cind Iisus spunea: “Cine va fi pe acoperisul casei sa nu se pogoare sa isi ia lucrurile din casa” El subintelegea: in momentul in care se gaseste in dificultate, cel care traieste in invatamintul intelepciunii, iubirii, si al adevarului nu trebuie sa coboare in materie sa caute ajutor, care oricum n-ar servi la nimic. El trebuie sa ramina pe acoperis. Unde este acest acoperis ? Este in el insusi: este spiritul sau si el nu trebuie sa coboare caci numai acolo el va fi in siguranta. Si acolo, deasemenea, se gaseste gratia.

VII. “POTOLIREA FURTUNII”

"In aceeasi zi, seara, Iisus le-a zis: "Sa trecem in partea cealalta." Dupa ce au dat drumul norodului ucenicii L-au luat in corabia in care se afla si asa cum era impreuna cu El mai erau si alte corabii. S-a stirnit o mare furtuna de vint care arunca valurile in corabie, asa ca mai ca se umplea corabia. Si El dormea la cirma pe capatii. Ucenicii L-au desteptat si I-au zis: "Invatatorule, nu-Ti pasa ca pierim?" El S-a sculat, a certat vintul si a zis marii: "Taci! Fara gura!" Vintul a stat si s-a facut o liniste mare. Apoi le-a zis: "Pentru ce sinteti asa de fricosi? Tot n-aveti credinta ?" I-a apucat o mare frica si ziceau unii catre altii: "Cine este acesta de Il asculta chiar si vintul si marea?" Marcu 4:35-41

De obicei nu se insista mult asupra acestui text. Este povestirea unei minuni a lui Iisus care pare prea simpla. In realitate este o povestire simbolica care prezinta o imagine a vietii discipolului. Discipolul se afla mereu pe mare, intr-o barca, unde trebuie sa infrunte furtuna si vintul (sentimentele si gindurile sale haotice). Hristos se afla si El in barca, dar doarme, iar discipolul trebuie sa-L trezeasca pentru ca Acesta sa Se ridice si sa spuna gindurilor si sentimentelor tumultoase: "Taceti! Opriti-va!"

Trezindu-se, Iisus a vorbit discipolilor sai: "Pentru ce sinteti asa fricosi? Tot nu aveti credinta?" Ce inseamna a crede? A avea credinta este a sti ca in profunzimile fiintei noastre traieste o mare putere, o entitate divina, Hristos. Din moment ce Hristos se gaseste in barca noastra, nu avem de ce ne teme, nu vom disparea; datorita prezentei lui Hristos, chiar daca El doarme inca, barca nu se va scufunda. Trebuie sa stim ca in noi locuieste un print atit de luminos si de puternic incit fortele ostile sint obligate sa ne respecte; din cauza acestei prezente divine din noi sintem in siguranta.

Cind Hristos se va trezi in noi, Isi va manifesta puterea, intelepciunea si iubirea Sa; dar inainte de trezire trebuie sa stim ca El se afla in barca si sa fim siguri ca nu vom risca nimic. Aceasta inseamna a avea credinta. Credinta inseamna sa crezi in ceva ce este in aparenta ireal sau chiar imposibil. Daca pretindeti ca cunosteti sau ca stiti ceva inainte de a crede, aceasta este o stiinta pe care o aveti, dar nu o credinta. A avea credinta este a crede in ceva pe care nu il cunoasteti si nu-l vedeti deloc. A crede in Dumnezeu, in viata eterna, iata credinta. Trebuie mereu sa credem pentru ca in domeniul spiritual, divin, vor exista mereu lucruri de care nu vom sti, pe care nu le vom vedea sau trai. Credinta are ca obiect ceea ce este cel mai subtil, cel mai indepartat de noi, ceea ce nu se poate verifica imediat. Spuneti ca va cunoasteti sotia, copiii, prietenii si ca va incredeti in ei. Nu, aceasta este incerdere bazata pe o anumita experienta, nu este credinta. A avea credinta inseamna a crede in ceva invizibil, intangibil. Chiar daca nu sintem inca prea evoluati, chiar daca Hristos nu S-a

trezit inca in noi, nu face nimic. Trebuie sa avem credinta pentru a putea traversa marile incercari ale vietii.

Unii sint uimiti ca Iisus se adresa cu reprosuri discipolilor Sai. Ei gasesc ca a fost normal sa le fie frica de furtuna si sa-L trezeasca. Da, dar pentru Iisus aceasta frica era o lipsa de credinta. Ei ar fi trebuit sa simta ca deoarece Iisus era cu ei, chiar adormit, nu riscau nimic. Ce merit ar fi avut ei de a nu le fi fost frica, cind El ar fi fost cu ei, treaz? Trebuiau sa aiba incredere chiar atunci cind El dormea… Inaintea trezirii lui Iisus, discipolii nu stiau ca El va potoli furtuna. Era pentru prima data cind se intimpla asa ceva, discipolii nu vazusera inca pe Iisus vorbind elementelor. De aceea dupa minune ei isi spun unii altora: “Cine este acesta de il asculta chiar si vintul si marea?”

Lumea invizibila ne cere o credinta asemanatoare celei pe care ar fi trebuit sa o arate discipolii in timpul furtunii. Deoarece Hristos este in noi, chiar daca somnoleaza, trebuie sa avem incredere, sa raminem linistiti si sa credem ca, chiar daca barca noastra se va zdruncina, ea nu se va scufunda. Aceasta inseamna credinta: a crede fara a avea inca dovezi.

Trebuie sa pastram aceasta comoara pretioasa: copilul Hristos care doarme in noi. El doarme,este foarte mic, dar intr-o zi cind se va trezi va face minuni. Lasati-L sa doarma inca dar in jurul Lui raspinditi increderea. El este real, nemuritor. Meditati la ceea ce va spun si veti descoperi ca in barca voastra Iisus doarme. Si daca Il treziti incercati sa nu-L tulburati cu preocupari ‘meschine’ si strigate inutile. “Pentru ce sinteti asa de fricosi? Tot n-aveti credinta?” a intrebat Iisus. Da, ne zbatem pentru aproape nimic; nu ne gindim niciodata ca purtam in noi cea mai mare putere: Hristos.

Hristos reprezinta iubirea, intelepciunea si adevarul din noi. Atunci cind se produc mari tulburari in sufletul nostru, totul se linisteste repede daca chemam in ajutor iubirea si intelepciunea. Intelepciunea este capabila sa faca sa dispara norii si sa calmeze vinturile iar iubirea sa linisteasca marea. Intelepciunea actioneaza asupra vintului (gindirea) iar iubirea linisteste marea (sentimentele). Apa si aerul, marea si vintul sint simboluri eterne. Apostolii, care cunosteau sensul simbolurilor, nu au prezentat in Evanghelii decit evenimente ale caror detalii puteau sa aiba o corespondenta in toate planurile. Iata de ce generatii si generatii au putut medita asupra evenimentelor vietii lui Iisus si discipolilor Sai.

VIII. “CEI DINTII VOR FI CEI DIN URMA”

“Dar multi din cei dintii vor fi cei din urma si multi din cei din urma vor fi cei dintii. Caci Imparatia cerurilor se aseamana cu un gospodar care a iesit dis de dimineata sa-si tocmeasca lucratori la vie. S-a invoit cu lucratorii cu cite un leu pe zi si i-a trimis la vie. A iesit pe la ceasul al treilea si a vazut pe altii stind in piata fara lucru: “Duceti-va si voi in via mea, le-a zis el, si va voi da ce va fi cu dreptul.” Si s-au dus. A iesit iara pe la ceasul a saselea si al noualea si a facut la fel.Cind a iesit pe la ceasul al unsprezecelea a gasit pe altii stind in piata si le-a zis: “De ce stati aici toata ziua fara lucru?” Ei au raspuns: “Pentru ca nu ne-a tocmit nimeni.” “Duceti-va si voi in via mea” le-a zis el “si veti primi ceea ce va fi cu dreptul.” Seara stapinul viei a zis ispravnicului sau: “Cheama pe lucratori si da-le plata, incepind de la cei de pe urma, pina la cei dintii. “Cei din ceasul al unsprezecelea au venit si au luat fiecare cite un leu. Cind au venit cei dintii, socoteau ca vor primi mai mult, dar au primit si ei tot cite un leu de fiecare. Dupa ce au primit banii, cirteau impotriva gospodarului si ziceau: “Acestia de pe urma n-au lucrat decit un ceas si la plata i-ai facut deopotriva cu noi, care am suferit greul si zaduful zilei.” Drept raspuns el a zis unuia dintre ei: “Prietene, tie nu-ti fac nici o nedreptate; nu te-ai tocmit cu mine cu un leu? Ia ce ti se cuvine si pleaca.Eu vreau sa platesc si acestuia din urma ca si tie. Nu pot sa fac ce vreau cu ce-i al meu? Ori este ochiul tau rau fiindca eu sint bun? Tot asa cei din urma vor fi cei dintii si cei dintii vor fi cei din urma.” Matei 19:30 si 20: 1-16

In aceasta povestire atitudinea stapinului privindu-i pe muncitori poate parea ilogica, ingusta, nesabuita. Ceea ce este cel mai dificil de inteles sint cuvintele: “Nu pot sa fac ce vreau cu ce-i al meu?” Si mai ales daca am considera ca stapinul il reprezinta pe Dumnezeu insusi, vom considera ca Dumnezeu ia decizii arbitrare, ca El face ce vrea fara sa dea socoteala nimanui si ca El nu actioneaza respectind justitia. De ce cei care au lucrat toata ziua nu sint platiti mai avantajos decit cei care au lucrat o ora?… Si cum se face ca ultimii devin cei dintii si primii, cei de pe urma? Intr-un alt domeniu, trebuie inteles ca cei nebuni vor deveni cei mai intelepti iar cei savanti vor deveni cei mai ignoranti; ca cei bogati vor deveni toti saraci, in timp ce cersetorii se vor transforma in multimiliardari? Ce bucurie pentru unii si ce triste perspective pentru altii!… Nu, in realitate Iisus care vorbea in parabole in fata multimii revela in fata discipolilor Sai un mare numar de adevaruri privind viata oamenilor si fenomenele cosmice, si aceasta parabola trebuie interpretata.

S-a spus ca stapinul a iesit mai intii la prima ora dimineata, apoi a iesit din nou la a treia, a sasea, a noua si a unsprezecea ora. La evrei ziua era divizata in douasprezece ore, ea incepea la sase dimineata. Prima ora corespunde deci orei sase, a treia orei opt, a sasea orei unsprezece, a noua orei paisprezece, a unsprezecea orei saisprezece. De ce aceste ore? Ele corespund unor certitudini astrologice. Mai intii, pentru acelasi loc, pozitiile soarelui pe cer la ora sase, ora opt, ora unsprezece etc sint diferite, iar pe de alta parte, la fiecare din aceste ore, o

noua constelatie se gaseste la ascendent. Deci daca vom studia problema din punct de vedere astrologic vom face descoperiri importante, dar nu la acestea vreau sa ma opresc astazi.

Un lucru la care poate nu ne-am gindit studiind acest text este ca muncitorii care au fost angajati la diferite ore nu aveau toti aceeasi capacitate, nici aceleasi calitati. In viata curenta, de exemplu, se stie ca cei ce se scoala foarte devreme pentru a merge la munca sint saracii, in timp ce bogatii dorm uneori pina la ora unsprezece sau pina la prinz. Ceea ce nu inseamna ca in aceasta parabola trebuie sa intelegem ca muncitorii de la prima ora sint saraci si cei de la ora unsprezece sint bogati, nu, dar facind aceasta remarca va dau o metoda de utilizat in studierea textelor. Peste tot in Evanghelii sint date Initiatilor mici semne asemanatoare afiselor si tablourilor de semnalizare, si trebuie inteles aici ca acesti muncitori veniti la diferite ore din zi nu aveau aceeasi competenta.

Pentru toti oamenii ceea ce conteaza in viata este de a fi primul: primul in stiinta, in arta, in literatura, in sport, primul in frumusete, la tinta, forta, bogatie, glorie, etc… Peste tot si intotdeauna exista un fruntas si un codas. In acelasi timp, daca vreti sa-l descoperiti pe cel care este intr-adevar primul sau pe cel care este realmente ultimul nu o sa reusiti, caci toate clasamentele umane sint foarte relative. Cind se ia in consideratie un numar limitat de indivizi se poate spune ca acela este primul si celalalt ultimul, dar cind se considera viata ca un drum infinit si neintrerupt, unde ii vom gasi pe primul si pe ultimul?… In acelasi timp daca vom compara existenta cu o roata care se invirte, cel care va fi primul va deveni ultimul si invers. Si intr-o familie, cine este primul: tatal, mama sau copilul? Ca virsta, copilul este ultimul, dar ca importanta primul, caci tatal si mama lui nu au grija decit de el, nu se gindesc decit la el, el este venit ultimul, dar cum atrage atentia tuturor, in realitate este primul. Pe de alta parte se constata deseori ca unii care sint primii acolo unde trebuie sa te arati intelept sau savant, sint ultimii in domeniul fortei, al rezistentei fizice, si multi care sint foarte puternici, voinici nu au nimic in cap. Asa se petrec lucrurile in viata. Cei care sint primii intr-un domeniu sint totdeauna ultimii in alt domeniu. Bucurati-va deci, caci fiecare isi poate spune ca este primul in ceva. Evident, acel ceva poate fi traficul sau afacerile dubioase, dar totusi este primul in ceva.

Fiinta omeneasca poseda cinci simturi: pipaitul, gustul,mirosul,auzul,vazul Primul care a aparut este simtul tactil si ultimul este vazul, dar in ceea ce priveste

organizarea,structura si posibilitatile, vazul este primul, adica cel mai bogat si mai subtil. Cum se intimpla aceasta? De ce primul a devenit ultimul, si ultimul a devenit primul?Cind plantati o saminta apar imediat ramuri, flori si fructe? Nu, ceea ce se dezvolta mai intii sint radacinile, si cind radacinile sint infundate solid in pamint, planta incepe sa se ridice deasupra solului si intr-o buna zi ea da flori si fructe. Florile si fructele apar ultimele, si chiar daca ar fi aparut primele, radacinile ramin ultimele din punct de vedere al organizarii, subtilitatii si frumusetii. Nimeni nu se preocupa de radacini, toti cauta florile si fructele; sarmanele radacini sint uitate in fundul pamintului si totusi, biologic vorbind, ele sint cele mai importante.

In domeniul iubirii sexualitatea a aparut prima, instinctul de procreere. Mai tirziu de-a lungul secolelor a aparut o forma de iubire mai spiritualizata, ca si cum manifestarile iubirii sexuale n-ar fi fost altceva decit radacinile unei plante care s-a dezvoltat pentru a forma mai tirziu ramuri, flori si fructe. Astfel sexualitatea primitiva a evoluat intr-o tendinta din ce in ce mai complexa si spiritualizata. Cu cit o fiinta evolueaza cu atit mai putin se poate satisface in animalitate si cu atit mai mult ea cauta, dimpotriva, sa isi manifeste iubirea in frumusete, intelepciune si spiritualitate. Forma de iubire care a aparut prima in lume se situeaza ultima acum, pentru ca a avut loc o evolutie. Deci observati, toate aceste exemple luate din diferite domenii ale existentei ne arata ca nimic in natura nu ramine in acelasi loc, ca totul este in miscare, in evolutie. Si nu vom intelege parabola pe care v-am citit-o fara a tine seama de aceasta idee a evolutiei.

In viata, acela care vrea mereu sa ramina pe acelasi loc fara a-si schimba nivelul si punctul de vedere ajunge ultimul, in timp ce acela care cauta sa urmeze cursul evolutiei poate ajunge primul. Sa presupunem ca doriti sa ajungeti la soare intr-un car tras de boi - admitind ca exista, de aici la soare, o cale pentru boi - cite mii de ani v-ar trebui? Daca ati pleca intr-o barca pe oceanul cosmic, ati face aproape la fel. Daca ati lua trenul ati merge deja mai repede. Daca ati lua avionul, si mai repede. Iar daca ati pleca cu viteza luminii ati ajunge in opt minute si citeva secunde. Ce semnificatie au aceste exemple? Ca acela care calatoreste intr-un car cu boi, adica foloseste numai posibilitatile corpului fizic, vechile metode, pentru a rezolva toate problemele, nu va gasi raspuns decit peste o mie de ani. Celui care calatoreste pe apa, adica merge cu viteza sentimentelor marunte, ii va trebui aproape tot atita timp pentru a ajunge la capat. Cel care calatoreste in avion, adica isi

utilizeaza intelectul, va ajunge mai repede. Dar cel care poate calatori cu ajutorul Spiritului,intuitiei,se va deplasa cu viteza luminii si va gasi imediat adevarul.

Pentru a ajunge primul intr-o cursa de automobile nu trebuie sa te folosesti de un automobil vechi. Automobilele care erau cele mai perfectionate cu ani in urma sint acum abandonate pentru ca mecanica si caroseria au facut multe progrese. Trebuie tinut cont de evolutia care se face in toate domeniile pentru a intelege de ce Iisus a spus ca primii vor fi ultimii. Cel care aparea ca fiind primul nu poate poseda cel mai inalt grad de perfectiune. Multe posibilitati in noi care sint acum primele vor deveni mai tirziu ultimele si vor lasa loc unor noi posibilitati. Intr-o zi se va dezvolta al saselea simt care ne va revela un univers extraordinar pe care primele cinci au fost incapabile sa-l descopere.

Sa ne ocupam acum de anumite detalii ale parabolei. Ea vorbeste despre stapinul unei case, despre o vie si muncitori care au fost angajati la diferite ore din zi dar care au primit acelasi salariu, desi primii au lucrat 12 ore si ultimii numai o ora. Aceasta pare nedrept dar in viata curenta se acorda acelasi salariu unui spargator de piatra, de exemplu, si unui pictor de talent? Se dau 150 sau 200 de lei pe zi unui spargator de piatra care a muncit opt sau zece ore, si 1000 sau 10000 de lei pictorului care a schitat intr-o jumatate de ora, in citeva linii de creion, portretul vostru. Asemenea cazuri sint foarte frecvente in existenta. In anumite profesii se poate cistiga intr-o jumatate de ora mai mult decit altii intr-o zi etc. Aceasta diferenta de salarii dovedeste existenta unor munci si a unor muncitori de diferite categorii. Ceea ce lasa sa se inteleaga ca muncitorii angajati la diferite ore nu aveau aceleasi competente.

Cartea Genezei incepe prin cuvintele: “Bereschit bara Elohin eth ha-schamain ve-eth ha-arets.” Se traduc prin: “La inceput a facut Dumnezeu cerul si pamintul.” Acest termen Elohim tradus prin Dumnezeu este un plural. Elohimii sint entitatile superioare care au creat cerul si pamintul cu ajutorul mai multor alte entitati: ‘muncitorii’ din parabola. Caci nu trebuie sa va ginditi ca inainte de crearea cerului si a pamintului nu exista nimic. Inainte de aparitia lumii fizice si a omului existau numeroase ierarhii ingeresti care au participat la creatia universului nostru. Creatia cerului si pamintului de care vorbeste Geneza nu este decit un moment in infinitul creatiei.

Atunci, in aceasta pilda, via reprezinta lumea iar muncitorii sint diferitele fiinte care au venit sa participe la merea munca a

constructiei sale. Recititi in Biblie paragraful creatiei lumii. In prima zi Dumnezeu a creat lumina si este spus: “Vahii herev, vahii boqer, yom ehad”: “Si a fost seara, si a fost dimineata, ziua intii.” V-ati intrebat ce era aceasta zi care incepe prin seara?… Aceasta dovedeste ca nu trebuie sa o consideram ca pe una din zilele noastre pamintene, ci ca pe o perioada de lucru. A doua zi Dumnezeu a creat firmamentul, adica fundatia, ceea ce trebuia sa serveasca drept baza creatiei. In a treia zi El a creat ierburile, plantele care puteau sa traiasca pe pamint. In a patra zi El a creat soarele, luna, stelele. Dat fiind faptul ca lumina ne vine dinspre soare si astre, se pune intrebarea cum Dumnezeu a putut sa le creeze dupa ce a creat lumina. Prin simplul fapt ca lumina pe care a creat-o El in prima zi nu este deloc lumina vizibila care vine din aceste corpuri celeste. In ziua a cincea Dumnezeu a creat pasarile si pestii. In ziua a sasea El a creat animalele si pe om; si in sfirsit in ziua a saptea El s-a odihnit. Aceasta povestire este un rezumat al evolutiei.

Atunci cind Stapinul (care nu il reprezinta deci pe Dumnezeu insusi ci pe Elohim) a vrut sa aiba muncitori pentru via sa, el i-a chemat intii pe cei care erau capabili sa indeplineasca munca cea mai grea, cea mai dificila. Primii muncitori sint deci fiinte care au coborit pentru a se ocupa de regiunile cele mai dense, ei au intrat in stinci, in pietre si in pamint. Aceasta perioada scurgindu-se, sint necesari alti muncitori pentru a face o alta munca, si deci stapinul casei a chemat alte fiinte care au intrat in ierburi, arbori si toate vegetalele. Cind a iesit pentru a treia oara, stapinul a chemat fiinte care au luat forma de animale, pesti, pasari si s-au raspindit pe tot pamintul, in apa si aer. Cind stapinul a esit pentru a patra oara, el a angajat muncitori mai evoluati decit precedentii, fiinte inteligente si capabile sa lucreze cu materia si sa o transforme. Aceste fiinte au luat forma umana. In sfirsit, cind stapinul a iesit pentru ultima oara, munca era aproape terminata in vie, dar erau necesari noi muncitori pentru a aduce ultimele retusuri si el a facut apel la fiinte si mai evoluate decit celelalte: ingerii. Venirea ingerilor corespunde dezvoltarii constiintei in om.Ei au venit ultimii pentru a desavirsi creatia.

Deci, vedeti, nu ii putem insarcina pe ingeri sa se ocupe de lumea minerala. Aceste munci grosolane au fost facute de altii. In viata curenta se constata acelasi fenomen. Un rege si un presedinte de Republica nu vin intr-un oras pentru a matura strazile… Si intr-o uzina cel care soseste ultimul, directorul, nu are uneori altceva de facut, ca functiune, decit sa dea citeva semnaturi, dar pentru aceste semnaturi el cistiga mai multe

avantaje decit muncitorii, caci aceste decizii sint indispensabile pentru bunul mers al uzinei. El semneaza, apoi este liber… Dar ce efort a trebuit sa realizeze inainte pentru a putea, intr-o zi, sa-si puna doar semnatura!

Trebuie inteles ca evolutia, capacitatile, virtutile nu sint aceleasi la toate fiintele. Observati ce se petrece in corpul nostru.Corpul fizic este constituit din diferite sisteme. Primul ca data este sistemul osos. Este un schelet solid care nu se schimba deloc in cursul existentei: il putem asemana cu regnul mineral. El reprezinta muncitorii de la prima ora. Al doilea grup de muncitori este reprezentat de sistemul muscular; acest sistem evolueaza putin in cursul existentei si el corespunde regnului vegetal ale carui radacini sint puternic fixate de pamint, de sistemul osos. Al treilea grup de muncitori este reprezentat de sistemele circulator si respirator, ele corespunzind regnului animal care se deplaseaza peste tot pe pamint, in apa si aer. Al patrulea grup de muncitori corespunde sistemului nervos care s-a dezvoltat mult mai tirziu la om. Cum el este de o structura mult mai subtila decit precedentele, el este supus la un mare numar de variatii. A cincea grupa de muncitori corespunde entitatilor care lucreaza asupra partii spirituale a fiintei noastre,a aurei noastre care este,de asemenea,un organism,un sistem,dar evident un sistem extrem de subtil.Acesti muncitori reprezinta regnul angelic.

Si acum, cum primii devin ultimii? Pentru ca ei nu evolueaza deloc. Toate fiintele care se multumesc sa foloseasca posibilitatile cele mai simple ale fiintei lor (care corespund sistemului osos, muscular, circulator si respirator) nu evolueaza. In timp ce acelea care folosesc posibilitatile spiritului evolueaza rapid si devin primele, pentru ca multumita acestor posibilitati ele ajung sa le depaseasca pe celelalte. Multe alte fiinte vor veni si isi vor dezvolta alte calitati multumita carora ele vor fi primele.

Iata cum primii vor fi ultimii si cum ultimii vor fi primii. In aparenta aceasta parabola era total nerezonabila dar observati ca gindindu-va, totul devine foarte clar si logic. Muncitorii primei ore nu erau cei mai capabili, de aceea, desi au muncit cel mai mult, nu au primit un salariu superior muncitorilor de la ora unsprezece, care au indeplinit o sarcina mult mai subtila si delicata.Nu exista deci nici o nedreptate, toate s-au platit dupa dreptate si intelepciune, si totusi, in parabola se spune cum, primindu-si salariul, muncitorii de la prima ora murmurau impotriva stapinului casei… Daca s-au revoltat este pentru ca n-au inteles legile evolutiei. Pentru a nu fi depasiti

trebuiau sa munceasca. Exista doua metode pentru a nu fi depasiti: una este iubirea si cealalta, întelepciunea. Cu iubirea si intelepciunea alaturi se avanseaza foarte repede. Cind vedeti o fiinta mai inteleapta decit voi, in loc sa va aratati nemultumiti, gelosi si sa doriti sa-i faceti rau calomniindu-l,apropiati-va de el,priviti-l cum munceste si in ce fel a obtinut asemenea rezultate. Astfel veti invata multe. Sa presupunem ca faceti eforturi mari fara rezultate; spuneti-va: "Voi merge spre acest om care a ajuns la un asemenea grad de evolutie si voi descoperi secretul reusitei sale." Astfel va veti instrui: cautind un adevarat Maestru. Daca sinteti muzician, mergeti sa-l vedeti si sa-l ascultati pe cel ale carui concerte extraordinare atrag multimile. Lasati-va departe orgoliul pentru ca nu va va invata nimic si observati cum cinta acest virtuoz, intrebati-l cine i-a fost profesor, despre felul lui de lucru, etc…Dar nu va revoltati niciodata, caci in revolta ajungi intotdeauna ultimul. Nici revolta nici furia nu pot sa va ajute, ci numai iubirea si intelepciunea. Daca va temeti ca un altul va va depasi, aceasta dovedeste ca nu aveti nici iubire, nici intelepciune si daca sinteti gelos pe cel care v-a depasit, acesta dovedeste din nou exact acelasi lucru. Acela care poseda iubirea nu este nici neincrezator, nici gelos, deoarece se simte bogat. Bogatul are motive de gelozie? Nu. Numai saracul poate fi gelos, pentru ca simte ca nu are nimic. Daca doriti sa ajungeti primul studiati, meditati, munciti cu iubire si intelepciune, ii veti depasi pe toti ceilalti. Veti trece repede pe linga ei, incit nu vor avea nici timp sa va auda spunind: "Buna ziua, buna ziua" si veti ajunge departe! Caci numai muncind cu iubire si intelepciune vom putea calatori in spatiu cu viteza luminii.

IX. PILDA CELOR CINCI FECIOARE INTELEPTE SI CELOR CINCI FECIOARE NECHIBZUITE

"Atunci Imparatia cerurilor se va asemana cu zece fecioare care si-au luat candelele si au iesit in intimpinarea Mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite si cinci intelepte. Cele chibzuite, cind si-au luat candelele, au luat cu ele si untdelemn in vase. Fiindca Mirele zabovea au atipit toate si au adormit. La miezul noptii s-a auzit o strigare: "Iata Mirele, iesiti-I in intimpinare!" Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat si si-au pregatit candelele. Cele nechibzuite au zis celor intelepte: "Dati-ne din untdelemnul vostru caci ni se sting candelele." Cele intelepte le-au raspuns: "Nu, nu cumva sa nu ne ajunga nici noua, nici voua, ci mai bine duceti-va la cei ce vind untdelemn si cumparati-va." Pe cind se duceau ele sa cumpere untdelemn, a venit Mirele: cele ce erau gata au intrat cu El in odaia de nunta si s-a incuiat usa. Mai pe urma au venit si celelalte fecioare si au zis: "Doamne, Doamne, deschide-ne!" Dar El drept rapuns le-a zis: "Adevarat va spun ca nu va cunosc!" Vegheati dar, caci nu stiti ziua, nici ceasul in care va veni Fiul Omului." Matei 25: 1 – 13

Citind aceasta pilda nu se poate sa nu fi remarcat ciudatenia anumitor detalii. La acest festin se cere fiecarui invitat o

candela si ceva de aprins. Trebuie presupus ca sala nu este iluminata si deci fiecare trebuie sa-si aduca cu el lumina. S-a vazut vreodata un lucru asemanator? Un alt detaliu de neinteles: cruzimea mirelui care nu ezita sa inchida usa in nas la cinci fecioare care n-au ulei si care totusi au venit sa-l intilneasca. Pacatul lor este deci atit de mare incit merita o asemenea pedeapsa? Ce individ dezagreabil si needucat acest mire care trezeste pe toata lumea in plina noapte si lasa afara cinci sarmane fete sub pretextul ca ele nu au ulei in lampa lor! A meritat efortul sa astepti un om atit de antipatic care creeaza atitea probleme pentru un pic de ulei?Peste tot in pilde gasim asemenea detalii bizare dar tocmai in aceste detalii Initiatii descopera dovada profundei intelepciuni a Evangheliilor. In fata contradictiilor si absurditatilor acestei pilde sintem obligati sa concluzionam ca lampa, uleiul, sotul si chiar fecioarele sint simboluri pe care trebuie sa le interpretam.

Sa incepem cu fecioarele. Cinci fecioare cuminti si cinci fecioare nechibzuite… De ce in aceasta pilda Iisus a ales acest numar cinci? De ce nu patru sau sase? Pentru ca numarul cinci este cel al celor cinci virtuti fundamentale: bunatatea, dreptatea, iubirea, intelepciunea si adevarul. Cele cinci fecioare intelepte reprezinta deci aceste virtuti, in timp ce celelalte fecioare nechibzuite reprezinta defectele corespunzatoare.

Pentru ca Iisus a prezentat aceste virtuti si aceste vicii ca pe niste persoane, putem sa incepem a le cunoaste.Sa incepem cu fecioarele nechibzuite.Prima fecioara era lipsita de bunatate. Preocupata numai de a-si satisface dorintele si ambitiile, ea isi urma drumul, fara sa remarce fiintele care i se gaseau in cale, le ignora sau le strivea. Daca ea li se adresa, era doar pentru a le spune rautati si reaua vointa o facea sa fie detestata de toti.

A doua fecioara comitea tot felul de nedreptati provocind agitatie peste tot unde se afla, dar pretindea de fiecare data ca este greseala altora. Daca ea suferea pentru un motiv oarecare, se simtea perfect inocenta si acuza lumea intreaga: familia si prietenii, societatea si chiar pe Domnul, caci daca El ar fi fost drept nu i-ar fi trimis decit fericire si succes.

A treia fecioara nu avea decit ura pentru altii, de aceea era tot timpul nefericita. Ea nu facea decit sa strige si sa se infurie, ca si cum singura ei dorinta ar fi fost aceea de a face viata imposibila celor din anturajul sau. Nenorocirile altora erau singurele subiecte de inveselit.

A patra fecioara era total nesabuita, facea totul cu cea mai mare graba, fara sa reflecteze si sa prevada consecintele actelor sale. Nu i se putea incredinta nimic caci ea spunea tot tuturor si chiar celor carora i s-a recomandat in mod special sa nu li se spuna. Comportarea ei producea catastrofe in viata altora. Ea nu era rautacioasa, dar era atit de necugetata incit nu putea realiza nici o fapta buna. Atunci cind era fericita era de o maniera foarte neplacuta; si chiar cind plingea, facea atita zgomot si scotea asemenea gemete incit atragea atentia tuturor. Ii lipsea total discernamintul si considera mereu pe oamenii prosti drept inteligenti sau invers, de altfel era incapabila sa asculte ceea ce spuneau altii.

A cincea fecioara excela in arta de a minti. A povesti intimplari era pentru ea cea mai mare placere. Raspindea fara incetare tot felul de zgomote si inventii de care altii se lasau prinsi, ceea ce o inveselea mult. A venit un moment cind ea a sfirsit prin a crede in tot ceea ce a inventat devenind victima imaginatiei ei si incepind sa traiasca intr-o lume de iluzii si minciuni. Nu v-am dat numele celor cinci fecioare nechibzuite pentru ca raminind in memoria voastra risca sa aiba o influenta rea. Din contra, va voi spune numele fecioarelor intelepte.

Prima fecioara se numea Tova. Era foarte buna; alerga peste tot pentru a-i ajuta pe altii, si de aceea ea avea picioarele foarte frumoase. Inca din copilarie Tova a invatat sa fie foarte buna. Era orfana si traia la bunici, care o iubeau mult; bunica mai ales se ocupa de ea, aratindu-i florile, fructele, insectele, o invata sa le iubeasca si sa se ocupe de ele. Ea se gindea fara incetare sa faca servicii: ingrijea copiii vecinilor, consola pe nefericiti si distribuia ajutoare saracilor. De aceea toti o iubeau.

A doua fecioara se numea Tsadka. Tsadka avea un simt inalt al dreptatii; ea detinea aceasta virtute de la tatal ei care era foarte sever dar si foarte drept. Cu toate ca avea o preferinta pentru Tsadka el nu i-o arata niciodata pentru a nu o face orgolioasa. El distribuia tot in mod egal tuturor, dind astfel prima lectie de justitie fiicei preferate, care-si observa tatal, incercind sa-l imite. Ea observa, de asemenea, peste tot cum viata se manifesta, avea mult discernamint si intelegea ca suferinta fiintelor nu este intimplatoare, ca este consecinta greselilor trecute; era foarte uimita sa vada legile care regizeaza lumea.

A treia fecioara se numea Ahava. Tatal ei a fost nevoit sa plece sa-si caute de lucru in strainatate si toata familia era deci in sarcina mamei sale. Ahava care vedea toate sacrificiile pe care le facea pentru familia sa, era tulburata de manifestarile acestei

iubiri; isi admira mult mama care, de asemenea, vroia sa se sacrifice pentru altii. Deseori cind iesea, privea soarele, norii, pasarile, carora le trimitea toata iubirea sa. Suridea copiilor chiar si cind erau rautaciosi cu ea, ii suporta si-i privea cu multa tandrete. De aceea din ce in ce copiii o iubeau si doreau s-o vada surizind, sa fie priviti de ea,sa-i simta tandretea, caci atunci cind vorbea, vocea si cuvintele ei erau ca o mingiiere.

A patra fecioara se numea Hokmah. Ea era aproape intotdeauna tacuta si se multumea sa priveasca, sa reflecteze, sa asculte totdeauna in liniste. Uneori nu se stia unde este de gasit: era plecata sa viziteze un Initiat care nu locuia prea departe de ea, il interoga pentru ca vroia sa se instruiasca si sa gaseasca raspuns la toate problemele care o preocupau. Ea intelegea cit de profunda este viata, cit de complexa, dirijata de o ratiune omniprezenta. Ea vedea ca in natura totul este legat, invata sa caute si sa gaseasca in ea insasi, in gindurile, sentimentele si faptele sale, corespondente cu anotimpurile, ploile, astrele, florile…

Mai intii parintii lui Hokmah nu erau prea multumiti de ea, bombaneau pentru ca umplea casa de pietre, de scoici, insecte, de obiecte fara utilitate, dar Hokmah nu raspundea nimic sau zicea: “Lasati-ma sa fac asta, sint fericita sa studiez, fac niste descoperiri atit de interesante!” Mai tirziu parintii intelesera ca ea vizita pe Initiat si Hokmah a inceput sa-i invete multe lucruri, atat pe prieteni cit si pe ceilalti din anturajul ei.Hokmah poseda o calitate remarcabila: stia sa asculte; il asculta pe Initiat cu un respect si cu o atentie extraordinara, asculta, de asemenea, toate zgomotele naturii, riurile, ploaia, vintul in ramuri… Deseori se culca pe pamint pentru a asculta zgomotele padurii si descoperea din ce in ce mai mult vocea care vorbeste in toate lucrurile.

A cincea fecioara se numea Amena. Ea era nascuta la o ora foarte favorabila cind Luna, Soarele si Mercur erau foarte bine asezate. Cind Amena va privea, simteati cum totul era deschis, clar si franc in ea. Ea nu ascundea nimic pentru ca nu avea nimic de ascuns. Venise pe pamint astfel construita pentru a marturisi adevarul, pentru ca in incarnarile anterioare fusese veridica si legata lumii adevarului. Din aceasta cauza si-a putut alege singura familia in care urma sa se reincarneze pentru ca era deja libera. Acela care aduce adevarul este liber, nu este supus Karmei, el isi poate alege familia si conditiile in care sa se nasca; luindu-si numai bunele dispozitii de la tatal si mama sa, dar aducind totodata cu el aceasta virtute superioara.

Atunci cind Amena privea pe cineva, acela simtea ca lumea adevarului exista cu adevarat; ochii sai emanau o asemenea lumina incit sub influenta ei se simtea reconfortat si linistit. Amena iubea, de asemenea, contemplatia. Ea privea cerul, muntii, marea; iubea de asemenea sa priveasca stelele in timpul noptii si se trezea deseori pentru a le admira; in aceste momente ea se lega cu tot universul si sufletul sau calatorea in lumi infinite, in spatii nelimitate. Cind contempla stelele, ea putea citi in ele scrierea celesta, caci intelegea ca ele reprezinta caracterele inscrise de Dumnezeu in cartea naturii. Primavara ea se scula foarte devreme pentru a contempla rasaritul soarelui. Marea calitate pe care o poseda era aceasta nevoie de contemplare, de adorare. Iisus a luat-o pe sora lui Lazar, Maria, ca model pentru cea de a cincea fecioara, caci Maria Il contempla, legindu-se intotdeauna cu Spiritul adevarului.

Iata, v-am prezentat cele cinci fecioare nebune si cele cinci fecioare cuminti. Veti gasi, fara indoiala, ca aceasta prezentare este un pic romantata - este adevarat si totusi, simbolic este exacta.

Sa ne oprim acum la lampa pe care fecioarele trebuiau sa o aduca pentru a lumina sala ospatului. La ora actuala nu se mai foloseste lampa cu ulei, dar ca simboluri, uleiul si lampa joaca un mare rol in viata noastra. Sa presupunem de exemplu, ca sinteti anemic, v-a scazut forta vitala, sinteti somnolent si epuizat, adica lampii corpului vostru ii lipseste uleiul si incepe sa se stinga. Se intimpla ca lampa cu flacara tremurinda sa ajunga la spital unde i se adauga putin ulei si flacara incepe sa se reanime, sa straluceasca. In acest caz uleiul reprezinta singele. Sa presupunem ca aveti nevoie de hrana, haine, dar, daca nu gasiti ulei in lampa, adica nu aveti bani in portmoneu, nu le puteti cumpara. Imaginati-va ca aveti in gradina o floare ce se usuca, ii dati putina apa si ea infloreste. Peste tot in domeniile vietii regasim uleiul si lampa: pentru stomac inseamna hrana; pentru plamini,aerul; pentru creier este o idee…

Acest ulei se gaseste deci peste tot. Plantele si-l atrag din sol, din aer, din razele soarelui si gratie lui isi pregatesc seva, simbolul acestei seve vii care curge, de asemenea, in noi. Unde? In plexul nostru solar. Plexul solar este rezervorul fortelor vitale, acumulatorul tuturor energiilor; daca veti sti cum sa-l umpleti zilnic, veti avea o sursa de unde sa va extrageti in orice moment fortele care va sint necesare adica lampa voastra va putea furniza mijlocul de a-l astepta pe Cel ce va sa vina, pe Cel pe care fecioarele Il asteptau si care poate

sosi zilnic in voi sub forma de lumina, intelepciune, inspiratie si iubire.

Uleiul simbolizeaza forta vitala, seva care hraneste toate celulele. Ati trait deja numeroase experiente si ati remarcat ca, stiind sa va comportati cu intelepciune, bunatate, generozitate, stapinire de sine pe parcursul unei saptamini, aveti astfel posibilitatea de a infrunta mai usor problemele din zilele urmatoare. Totul se petrece ca si cum ati avea in voi un sprijin, ceva ca o forta care ar fi fost pregatita in voi, o rezistenta, o protectie in celulele sistemului nervos in asa fel incit acum puteti suporta tensiuni mari. Ceva s-a plamadit in voi, ceva care va da posibilitatea sa rezistati la lovituri,la dificultati. Cel care duce o viata rationala, luminoasa, plina de iubire simte ca apare in el o forta asemanatoare uleiului din lampa si atunci chiar daca este obosit, bolnav, el stie sa se odihneasca un moment reusind sa gaseasca inlauntrul lui aceasta forta care il va restabili. Daca aceasta forta nu ar exista in celule el nu ar putea rezista.

Vedeti, pilda aceasta, a celor zece fecioare, are un sens mult mai larg si profund decit cel care i-a fost dat pina acum. Pentru Initiati acest sens este foarte clar, si daca in aceasta pilda Iisus a vorbit de fecioare intelepte si fecioare nechibzuite, este pentru ca plexul solar se gaseste in relatie cu semnul astrologic al Fecioarei. Plexul solar este ceea ce Iisus definea prin cuvintul “piept” cind spunea: “Din pieptul sau va tisni apa vie.” Aceasta inseamna ca traind, gindind si simtind corect, plexul nostru solar este capabil sa distribuie forta vie celulelor noastre. In acest caz noi sintem intotdeauna sanatosi, vigurosi, plini de energie.

Cele cinci fecioare intelepte si cele cinci fecioare nechibzuite reprezinta cele doua categorii de fiinte, femei si barbati, evident: cei care stiu sa-si pregateasca uleiul pentru candela si cei care nu stiu. Uneori va cheltuiti forta in furie, in dispute si amuzamente, si cind sotul vina acasa (adica evenimentele minunate, fiintele superioare) nu sinteti pregatiti sa-l intelegeti, sa-l urmati, sa-l iubiti, sinteti slabi, bolnavi, epuizati si suferiti de lipsa fortei pentru a trai din plin aceste evenimente sau de a reintilni aceste fiinte, si astfel va veti gasi privat de toate binecuvintarile. Intr-o oarecare masura aceasta se poate produce zilnic.

Presupuneti ca ieri erati intr-o stare interioara foarte proasta; astazi figura va este contractata, nu va simtiti cum trebuie. Si iata ca sinteti invitati la o receptie unde trebuie sa intilniti

persoane remarcabile si regretati ca nu va puteti prezenta in fata lor cu privirea care va convine. Da, exista receptii la care esti invitat pe neasteptate, iar daca esti prost dispus si totusi decizi sa mergi, nimeni nu te va gasi agreabil, vei fi ocolit pentru ca in ciuda podoabelor si bijuteriilor tale vei fi sters, fara lumina, vei fi intr-un fel exclus din petrecere. Vei fi prezent fizic dar nu vei participa cu toata constiinta pentru ca nu ti-ai pregatit uleiul care nu se distileaza decit incet, constant, si a carui fabricare cere mult timp, acest ulei cu care trebuie sa-ti umpli plexul solar.

Sa presupunem ca va gasiti in fata unui teatru sau a unei sali de concert si ca doriti sa intrati pentru a asista la spectacol.Va indreptati spre ghiseu si va adresati functionarului: “Parintii mei sint oameni remarcabili, ati auzit probabil de ei, lasati-ma sa intru in sala. “Slujbasul va va raspunde: “Nu ii cunoastem pe parintii dv., platiti-va biletul de intrare. “In zadar veti reclama si va veti plinge, nu veti fi acceptat si tot afara veti ramine. Oriunde va veti duce, la un bal, la un festin, nu veti fi lasat sa patrundeti fara a plati biletul de intrare. Evident este un simbol. Ce reprezinta balul, concertul, festinul la care se refuza intrarea celor ce nu pot plati ? Ele simbolizeaza pur si simplu aceasta viata adevarata in care puteti intra imediat. Aici sint reuniti adevaratii Initiati, ingerii, arhanghelii, si pentru a fi acceptat linga ei trebuie sa fiti ca cele cinci fecioare intelepte, adica sa aveti bunatate, dreptate, intelepciune, iubire si adevar.

Toti cei care poseda in ei cele cinci virtuti pot intra in aceasta viata noua, caci aceste virtuti sint biletele de intrare. In timp ce, chiar bogat, savant sau celebru, nu veti intra daca nu posedati aceste virtuti. Vi se va spune: “Da, la Academie, la Sorbona, la Parlament sinteti cunoscut, dar aici nu aveti biletul pe care sa scrie: bunatate, dreptate, intelepciune, iubire, adevar, deci nu va cunoastem.” Primul bilet este reprezentat de picioare (bunatatea), al doilea prin miini (dreptatea), al treilea prin gura (iubirea), al patrulea prin urechi (intelepciunea), al cincilea prin ochi (adevarul), si dupa ce este scris pe aceste bilete mirele va alunga sau va primeste in sala de festin, in mijlocul dansurilor si al cintecelor.

La aceasta petrecere fiecare trebuie sa-si gaseasca locul si sa cinte, dar nu orice. Toti acei care participa la aceasta serbare sint predestinati sa cinte o arie determinata: corurile cintate sint pe cinci voci si aceste voci sint scrise pe cele cinci linii ale partiturii. Pe prima linie este notata bunatatea, pe a doua dreptatea, pe a treia iubirea, pe a patra intelepciunea, pe a cincea adevarul. Fiecare fiinta este predestinata sa execute una

din cele cinci linii melodice, cea pe care o va invata in cursul vietii sale terestre. Fiecare virtute este o melodie aparte.

Cit despre cele cinci fecioare nechibzuite care nu au vrut sa invete nici una din melodiile celor cinci virtuti, ele vor fi alungate. Natural, in acel moment ele vor cauta pe fecioarele intelepte pentru a le cere putin ulei. Dar uleiul veritabil nu poate fi dat, nici gasit la vinzare in piata: se poate se poate obtine numai prin sacrificiu si daruire continua de sine insusi. Natura ne furnizeaza putin din acest ulei in hrana, in aer, dar trebuie ca noi insine sa stim sa-l preparam in noi prin sentimentele si gindurile noastre.

Cele cinci fecioare nechibzuite care nu au avut timp sa-si pregateasca uleiul pentru candela lor n-au putut intra linga mire, ceea ce si explica fraza: “In adevar nu va cunosc.” Altfel spus: nu ati pregatit niciodata ulei, veniti astazi pentru prima data. In timpul vietii voastre n-ati facut nici un efort, nici o experienta spirituala, nu v-am vazut niciodata, nu va cunosc, deci plecati! Mirele nu este rau dar refuza sa fie deranjat de nebune si de nebuni. Stiti cit de severa este natura: cind ne-am consumat fortele cele mai pretioase pe care ea ni l-a dat ea ne lasa fara ele, nu se grabeste sa ni le inapoieze. Daca ne imbolnavim, convalescenta este uneori foarte lunga si uneori restabilirea este imposibila. Putem oare sa spunem ca natura este cruda atunci cind noi nu sintem rezonabili?

Putem apropia aceasta pilda a fecioarelor intelepte si nechibzuite de un episod din Evanghelii, care nici el nu a fost niciodata bine interpretat: blestemarea smochinului steril: “Dimineata, pe cind se intorcea din Bethania, lui Iisus i-a fost foame. A vazut un smochin linga drum si S-a apropiat de el; dar n-a gasit decit frunze, caci nu era sezonul smochinilor, si a zis: “De acum incolo in veac sa nu mai dea rod din tine!” Si ucenicii L-au auzit.” A doua zi ucenicii vazura ca smochinul se uscase.

Daca se ia aceasta anecdota cuvint cu cuvint ne putem intreba daca Iisus era cu adevarat bun si rezonabil. Ce drept avea El sa ceara unui copac sa aiba fructe cind nu era vremea lor?… Trebuie sa intelegem ca, la fel ca in pilda fecioarelor intelepte si nechibzuite unde uleiul candelei nu reprezinta uleiul material cunoscut, smochinul aici nu reprezinta cu adevarat un copac, ci fiinta omeneasca. Pentru fiinta omeneasca nu exista perioade, anotimpuri, ea trebuie sa fie capabila sa dea fructe in orice moment, adica ginduri luminoase si sentimente calde, caci Domnul poate veni oricind, El nu asteapta o perioada sau

alta si nu se anunta dinainte. In momentul in care vine, fie vara, iarna, zi, noapte, acest copac care este omul trebuie sa poate rodi; daca nu, spiritul il abandoneaza si acest abandon este un blestem pentru el; omul se usuca, isi pierde viata, fortele, este in primejdie. La fel cum trebuie sa avem mereu ulei in candela noastra, trebuie sa producem mereu fructe in intelectul nostru, in inima, in sufletul si in tot spiritul nostru.

Este aceeasi idee pe care o gasim in pilda talantilor: stapinul care inainte de a pleca voiaj le-a distribuit talanti servitorilor sai, la intoarcerea sa i-a recompensat pe cei care au fructificat talantii lor si i-a pedepsit pe cei care s-au multumit sa-i ascunda pe ai lor.

“Vegheati, caci voi nu cunoasteti nici ziua, nici ora” zice Mirele. Vegheati, aceasta nu inseamna “nu dormiti”, caci fecioarele erau adormite, atit cele intelepte cit si cele nechibzuite, si-n pilda nu se spune ca era o greseala. Vegheati, aceasta inseamna: fiti in veghe spirituala, caci nu stiti nici ziua, nici ora cind Mirele va veni. Or, Mirele vine in fiecare zi, iar in zilele in care candela

voastra nu are ulei nu veti putea intra sa participati la festinul la care El va va invita. Daca veti avea acest ulei veti intra in sala de sarbatoare si veti fi cuprinsi de bucurie; toata lumea in jurul vostru se va mira si se va intreba ce vi s-a intimplat de sinteti asa de fericiti si de iluminati… Din pacate Mirele nu ramine mult timp, caci nu stim sa-l pastram; nu stim sa conservam mult timp in noi aceasta stare de incintare.

Astazi, desi ne folosim de becuri electrice, simbolul lampii de ulei ramine valabil ca in trecut. Sa ne imaginam ca lampa electrica reprezinta intelectul nostru, spiritul nostru: in acest moment electricitatea este uleiul, lichidul fara de care lampa se stinge. De unde vine acest ulei viu? Exista o centrala electrica care ne da acest ulei. Daca lampa, intelectul nostru, nu este legat de aceasta centrala (Domnul, Tatal nostru ceresc), spiritul nostru se va stinge. Iata secretul care permite obtinerea uleiului miraculos: sa fii legat de Domnul prin rugaciune, meditatie, contemplare. Daca realizam acesta legatura uleiul va patrunde in noi, lampa noastra se va aprinde si flacara ei va straluci din ce in ce mai mult. Initiatii reprezinta lampile spirituale in timp ce oamenii obisnuiti care nu sint legati de lumea invizibila traiesc in obscuritate si toate problemele vietii ramin de neinteles pentru ei.

Evident faptul ca Iisus vorbeste despre “fecioare” nechibzuite sau intelepte nu trebuie sa ne faca sa credem ca numai pe femei le privesc toate acestea. Pe barbati ii priveste la fel. Nu credeti ca barbatii sint la fel de capabili sa arate aceeasi nebunie sau aceeasi intelepciune?… Da, in plan spiritual barbatii sint si ei “fecioare cuminti” sau “fecioare nebune”. Anumiti sfinti mistici se pregatesc, se straduiesc de-a lungul anilor ca sa-si umple “lampa” pentru ziua cind Cel mult iubit, Mirele se va prezenta, cu scopul de a-l captiva, de a-l cuceri. Si acest Cel mult iubit, acest Mire mistic este Duhul Sfint. Cel care este capabil de a acumula in el acest ulei spiritual prin rugaciunile sale, meditatiile sale, viata pura si casta, va fi intr-o zi vizitat de Spirit; ca este vorba de un barbat sau de o femeie,aceasta n-are nici o importanta. Iisus a folosit cuvintul “fecioara” pentru ca se referea la sufletul uman: sufletul, la fel de bine la barbati cit si la femei, este o tinara fata, o fecioara care trebuie sa aiba o atitudine receptiva pentru a atrage acest element subtil care strabate lumea si care este raspindit in toata atmosfera, doar ca nu il gasesti decit in doze infinitezimale, si in fiecare zi trebuie facute provizii, picatura cu picatura, cu scopul de a avea intotdeauna o rezerva, orice s-ar intimpla. Fecioara nebuna nu inseamna “sa faci nebunii”, ci mai ales de a nu prevedea ca trebuie preparate rezerve pentru viitor.

Cunoasteti istoria lui Iosif si a lui Faraon: Faraon a vazut in vis sapte vaci grase, apoi sapte vaci slabe cara le devorau, dar el nu intelegea semnificatia acestui vis. Iosif il interpreta astfel: “Aceasta semnifica venirea a sapte ani roditori, adica prosperi pentru regatul Egipt, dar ei vor fi urmati de sapte ani de sterilitate si de foame. Iata deci ce va sfatuiesc: pregatiti-va hambarul pentru a aduna o mare parte din recolta acumulata in timpul celor sapte ani de abundenta si bogatie. Si astfel cind va sosi foametea, Egiptul va fi hambarul natiunilor, va vinde rezervele altor tari si va deveni foarte bogat.” Faraon urma sfatul lui Iosif si se realizara intocmai cum a fost proorocit.

Si daca se pot produce asemenea evenimente pentru o colectivitate, de ce nu si pentru un individ? In viata noastra individuala aceste alternante se repeta fara incetare: citeva zile fertile, apoi citeva sterile, din nou citeva zile fertile… Acela care se aseamana cu o fecioara nebuna nu-si ia nici o precautie si apoi izbucneste in strigate: “Sint steril, sec, nu am nimic, nici bucurie, nici inspiratie.” Daca in loc de a pierde bogatiile ar fi stiut sa prevada perioada dificila (ca luna descrescatoare dupa luna plina), el ar fi ingramadit citeva provizii, un pic din acest magnetism, din acest fluid. Si zilele din perioada lunei

descrescatoare ar fi putut fi la fel de benefice si fertile ca si celelalte.

Puteti verifica pentru voi insiva, cum am facut si eu pentru mine, amploarea si adevarul tuturor acestor analogii si a tuturor acestor interpretari simbolice. Nu stim sa fim economi, inteligenti, prevenitori, sa pastram anumite bogatii pentru zilele care vin. Aveti in Franta un proverb care zice: “Pastrati o para de sete.” Gasim in proverbe urmele unei intelepciuni foarte vechi, difuzata de Initiatii din trecut, fiinte inteligente care aveau o cunoastere aprofundata despre cicluri, perioade alternante de prosperitate si penurie, de abundenta si de lipsuri, si care ne dau sfaturi.

Cit despre mirele de care vorbeste Iisus in acesta pilda, mirele pentru care trebuie sa ne pregatim este Duhul Sfint. Pentru el trebuie sa avem ulei, caci el este o flacara, si o flacara are nevoie sa fie hranita. Flacara este mirele si uleiul este hrana sa. Flacara are nevoie de ulei; daca nu, se stinge. Mirele este lumina iar Duhul Sfint nu este altceva decit mirele luminii. Ori, lumina nu va veni decit daca veti avea destul ulei pentru a hrani flacara. Intelegeti acum de ce, cinci zile dupa Pasti, discipolii au primit Duhul Sfint sub forma de flacara, de Limbi de foc ce ardeau deasupra capetelor lor: pentru ca aveau ulei.

Acum va voi prezenta aceasta pilda sub un aspect practic. Daca cu cele cinci fecioare (degetele de la mina dreapta) veti atinge lampa (plexul solar) si veti medita asupra unor subiecte elevate si divine veti reumple aceasta lampa cu forte si energii pe care le veti putea utiliza mai tirziu. Atunci cind veti fi fericiti, plini de forte,nu le consumati in gesturi, in cuvinte, in ginduri si-n sentimente inutile, ci faceti ce va spun: puneti mina voastra dreapta pe plexul solar, si meditind, umpleti-l in liniste de aceasta forta, de aceasta bucurie.

Va voi indica inca o metoda. Veti alege un arbore gros (Stejar, fag, mesteacan…) si va veti rezema de el, punindu-va mina stinga la spate, cu palma spre trunchiul arborelui si palma miinii drepte pe plexul solar. Va veti concentra pe energia arborelui pe care va veti stradui sa o primiti prin mina stinga si sa o deversati prin mina dreapta in organism. Dupa citeva minute de exercitii va veti simti intariti, calmati, chiar vindecati. Dar pentru o buna practica a acestei transfuzii de energii trebuie sa fii deja instruit. Daca stiti sa o apreciati, aceasta metoda are o valoare extraordinara.

In loc sa incercati sa preparati uleiul alchimistilor, pentru care unii au pierdut averi, si-au ruinat sanatatea fara sa poata obtine nimic niciodata, este preferabil de mers intr-o padure sa intilnim arborii, sa le vorbim. Dar pentru a le vorbi trebuie sa stim ca sint fiinte vii si sa le iubim. Gratie intelegerii si iubirii arborilor se poate stabili o armonie si o comunicare subtila cu natura. Dar foarte putine persoane astazi banuiesc forta prodigioasa pe care o poseda arborii din paduri. Comunicarea cu spiritele arborilor este o arta pe care o posedau vechii preoti celti. Acum oamenii au pierdut secretul regenerarii lor si intelegerii limbajului universal, limbajul fiecarui lucru din natura; trebuie regasite. Este necesar sa invatam a vizita padurile si toata natura pentru a ne insufleti si a glorifica pe Domnul care a creat atitea minuni.

Mai putem face inca provizii din acest ulei prin hrana, respiratie, meditatie si rugaciuni. Mincind cu multa atentie, cu multa dragoste, vom reusi sa extragem chintesenta hranei asa cum se extrage esenta de trandafiri: cu greu, doar citeva grame, din cantitati enorme de petale. Respirind absorbim de asemenea elemente foarte subtile, iar meditind, rugindu-ne, absorbim altele si mai subtile. Atunci cind posedati aceasta chintesenta, un parfum se degaja din voi ca o emanatie delicioasa; atunci toate entitatile spirituale vin spre voi incintate. Si la sfirsit insusi Mirele este atras si vine sa va viziteze, Mirele cel mai minunat dintre toti, Duhul Sfint. Si odata ce Duhul Sfint se instaleaza in voi, lumina sa va va face nu numai sa vedeti toate lucrurile, dar veti primi si caldura ei, pentru ca aceasta lumina este de asemenea o flacara.

X. “SI VIATA VECINICA ESTE ACEASTA: SA TE CUNOASCA PE TINE, SINGURUL DUMNEZEU ADEVARAT” I

“Dupa ce a vorbit astfel, Iisus a ridicat ochii spre cer si a zis: “Tata, a sosit ceasul! Proslaveste pe Fiul Tau, ca si Fiul Tau sa Te proslaveasca pe Tine, dupa cum i-ai dat putere peste orice faptura, ca sa dea viata vecinica tuturor acelora pe care I-ai dat Tu. Si viata vecinica este aceasta: sa Te cunosca pe Tine, singurul Dumnezeu adevarat, si pe Iisus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” Ioan 17:1-3

Toti cei care au meditat la aceste versete din Evanghelia lui Ioan si mai ales la ultimul s-au intrebat ce semnifica aceasta stranie legatura intre cunoasterea lui Dumnezeu si dobindirea vietii eterne. Cum pot cunostintele sa daruiasca viata eterna? Ce liant exista in viata de toate zilele intre ceea ce noi invatam si viata care nu se termina… Unii au gindit ca “a-l cunoaste pe Dumnezeu” nu este decit o maniera de a vorbi care nu ascunde

nimic dificil, ca pentru a-L cunoaste pe Dumnezeu putem citi tratate teologice, filozofice, gnostice, cabalistice, alchimiste, unde ii sint explicate atributiile, puterea Sa, cum a creat El lumea…, ca este suficient sa stim ca Dumnezeu este iubire, intelepciune, adevar, justitie, etc… pentru a-l cunoaste. In acelasi timp aceasta nu explica legatura intre cunoasterea lui Dumnezeu, a Fiului Sau si dobindirea vietii eterne. De altfel problema cunoasterii, ea insasi, nu este foarte clara. Filozofia si psihologia se ocupa de aceasta, biologia de asemenea, studiind structura neuronilor, functionarea lor diferita si conexiunea care exista intre diferitele centre ale creierului si sistemului nervos; dar in ciuda descoperirilor lor, actul cunoasterii ramine un mister.

Toata viata nu este altceva decit o suita de cunostinte. Cautam sa intram in relatie cu oamenii bogati, savanti, influenti, sau cu femei frumoase, dar ce se va produce in consecinta din cauza acestor cunostiinte? Citim carti pentru a fi la curent cu o cantitate mare de lucruri dar aceste cunostiinte sint uneori otravuri care ne transforma viata in infern… Pentru ce dorim sa stim, sa cunoastem? Adesea exista un motiv interesant: gindim sa cistigam ceva si iata ca se produce contrariul. Musca priveste curioasa o pinza de paianjen, dorind sa stie despre ce este vorba, ea nu se gindeste ca in centrul retelei de filamente este o creatura foarte inteligenta care a construit aceasta pinza. Daca musca se aventureaza, ea va face in final cunostinta cu paianjenul, dar va pierde totul. Artistul care a construit aceasta capcana va fi incintat, dar aceasta inseamna si sfirsitul mustei! Existenta este astfel umpluta de pinze de paianjen si de capcane care ne asteapta. Nu este bine sa atingem, sa mirosim, sa gustam orice sub pretextul de a cunoaste.

Pentru a cunoaste, v-am spus-o deseori, nu este suficient sa citesti, sa studiezi, sa reflectezi. Adevarata cunostiinta nu este numai teoretica, intelectuala, ea consta in atingerea, gustarea obiectului pe care vrem sa-l cunoastem, in a ne uni si topi in el. In timp ce cunostiintele intelectuale ramin exterioare, superficiale. Nu putem cunoaste lucrurile sau fiintele decit daca fuzionam cu ele. De altfel ce semnifica cuvintul “cunostinta” in Biblie? Este scris: “Si Adam a cunoscut-o pe Eva… Abraham a cunoscut-o pe Sarah. “Da, si de fiecare data se naste un copil. Deci adevarata cunoastere consista in contactul si fuziunea cu ceea ce vrem sa cunoastem.

Observati un copilas: el vrea sa cunoasca lumea si de aceea el atinge, gusta, baga in gura tot ce-i cade in mina. Invatam de asemenea sa cunoastem cu urechile, nasul si ochii… Pentru a

putea cunoaste lucrurile ar trebui ca cel putin citeva elemente in noi sa vibreze in acord, in armonie, cu ceea ce dorim sa cunoastem. Daca nu sintem pregatiti, adica inima, intelectul nostru, nu sint intr-o anumita stare, atentie, receptivitate, apte sa raspunda unor vibratii interioare si exterioare,nu avem posibilitatea cunoasterii. Daca noi dorim sa cunoastem fiinte invizibile foarte evoluate, va fi imposibil atit timp cit nu stim sa raspundem vibratiilor pe care ele le produc. Din contra, daca sufletul nostru stie sa vibreze in armonie cu aceste fiinte vom face imediat cunostiinta cu ele.

Pentru a exista cunoastere, doua elemente sint necesare: unul activ, pozitiv, altul pasiv, negativ: adica, unul masculin, altul feminin.Si aceste doua elemente trebuie sa se reuneasca pentru a se penetra. Viata este astfel construita. Pentru a cunoaste un lucru, el trebuie sa patrunda in noi. Daca vrem sa-l cunoastem prin gust va trebui sa-l luam si sa-l introducem in gura. Daca dorim sa-l simtim, vom absorbi prin nas particulele care se degaja. Daca dorim sa-l cunoastem cu urechile trebuie ca undele sonore sa intre in canalul auditiv etc. Daca dorim sa cunoastem spiritul cosmic, va trebui sa-l lasam sa penetreze in noi.

“Si viata vecinica este aceasta: sa Te cunoasca pe Tine, singurul Dumnezeu adevarat si pe Iisus Hristos, pe care l-ai trimis Tu.” Pentru traditia cabalistica esenta lui Dumnezeu este continuta in cele patru litere ale Numelui Sau: יהוה **Iod, He, Vau, He**. Aceste patru litere corespund celor patru principii care actioneaza in om: Spiritul, Sufletul, Intelectul si Inima. **Iod** י este principiul masculin creator, sfinta forta primordiala care este la originea tuturor miscarilor, spiritul. A doua litera, **He** ה reprezinta principiul feminin, sufletul, care absoarbe, conserva, protejeaza si permite principiului creator sa lucreze in el. Cea de a treia litera, **Vau** ו reprezinta fiul care se naste din unirea celor doua principii, masculin si feminin, tatal si mama. El este primul copil din aceasta unire si se manifesta de asemenea ca un principiu activ, dar la un alt nivel. Fiul este intelectul care merge dupa traseul lui **Iod** י, tatal, spiritul, si de altfel puteti remarca ca **Vau** ו este o

prelungire a lui **Iod** . Litera urmatoare, **He** **,** este identica cu cea de a doua, care, v-am spus-o, este sufletul, mama. Ea reprezinta inima, fiica care este o repetitie a mamei ***)**. Cele patru litere ale Numelui lui Dumnezeu reprezinta deci: spiritul (tatal), sufletul (mama); intelectul (fiul) si inima (fiica). Daca spiritul domina in voi, sinteti ca tatal, daca este sufletul, calitatile voastre sint cele ale mamei. Daca este preponderent intelectul sinteti ca fiul si daca este inima, va asemanati cu fiica.

—) Numele Domnului este deci considerat de Cabala ca o schema a celulei familiale. Cit despre interpretarea data lui Vau si celui de-al doilea He (apropierea fiului de tata si a fiicei de mama) ea se gaseste confirmata, aproape in aceiasi termeni, prin studiile lui C.G.Jung asupra “Intensitatii rudeniei”. In “Omul spre descoperirea sufletului sau” Jung raporteaza cercetarile pe care le-a facut pornind de la teste inspirate din metoda asociatiei pentru a determina gradul de asemanare intre membrii aceleiasi familii. El noteaza: “Intre tata si fiu diferenta este de 3,1… Apropierea strinsa a fiului (…) cu tatal este un fapt primordial: fiul a strabatut veacurile pentru o renastere a tatalui… Intre mama si fiica diferenta este de 3, ceea ce constituie cea mai mica diferenta constatata; fiicele sint o repetitie a mamei lor.”

Regasim aceste patru principii pe fata omului, caci fata lui este construita dupa imaginea Domnului. Ochii il reprezinta pe Iod, spiritul; urechile, pe He, sufletul; nasul il reprezinta pe Vau, intelectul, iar gura, pe cel de al doilea He, inima.

In rezumat, exista deci patru forte in corespondenta:

Iod, spiritul, care corespunde ochilor,

He, sufletul, care corespunde urechilor,

Vau, intelectul care corespunde nasului,

He, inima, care corespunde gurii.

Aceste patru forte reprezinta deci cele patru simturi: vazul, auzul, mirosul si gustul. Al cincilea simt este pipaitul, miinile

cu care lucram. Celor patru litere din numele lui Dumnezeu li se adauga deci o a cincea litera, **schin** ש , pe care-l gasim in centrui numelui lui Iisus, Ieschouah יהשוה .Acest nume este simbolul formarii, incarnarii lui Dumnezeu in materie. Prin intermediul lui Iisus Hristos, spiritul, sufletul, intelectul si inima Domnului se incarneaza in planul fizic cu scopul de a deveni vizibile si tangibile. El este Verbul care se face trup. Hristos este incarnarea Domnului in materie, El este Cel care da celor patru principii divine posibilitatea de a se manifesta. Iata de ce El este de asemenea reprezentat prin mina ale carei cinci degete simbolizeaza cele cinci virtuti: iubire, intelepciune, adevar, justete, bunatate, plasate pe ramurile pentagramului ce simbolizeaza omul perfect.

Iisus este fiul lui Dumnezeu coborit pe pamint pentru a ne arata cum trebuie sa actionam. Daca noi raminem cu spiritul, sufletul, intelectul si inima, fara a le manifesta in plan fizic, noi nu-L vom cunoaste pe Dumnezeu.

Poate Il vom cunoaste cind vom pleca in alta lume, dar va fi prea tirziu, nu va mai servi la nimic. Aici trebuie sa-L cunoastem, pentru a putea gusta viata vesnica. Noi avem un spirit, un suflet, un intelect si o inima, dar acestea nu ajung,

mai trebuie sa manifestam aceste calitati prin intermediul corpului fizic. Iisus este Cel care se manifesta prin actiune, prin miini. El spunea: “Tatal meu munceste si Eu de asemenea muncesc.” Adica: Tatal meu munceste peste tot, in creiere, in inimi, in suflete si spirit, iar Eu de asemenea muncesc printre oameni aici, in materie, cu miinile mele.

Omul a facut din viata vesnica o problema atit de abstracta in nici nu-si da seama ca are la dispozitia sa toate elementele pentru a o putea trai: ochii, urechile, nasul, gura, miinile. Cu cit veti avea o consideratie mai mare pentru cele cinci simturi si veti fi atenti la felul de a va servi de ele, cu atit mai mult va veti apropia de cunoasterea lucrurilor supreme pe care nici o carte, nici o filozofie nu o va revela vreodata. Revelatia vine dinlauntul vostru, ea nu va inseala niciodata, ea este rezultatul folosirii corecte a celor cinci simturi.

Si viata vesnica este aceasta: sa ajungi sa realizezi o legatura, sa ne deschidem spiritul, intelectul, vointa, la toate virtutile Numelui lui Dumnezeu si a Fiului Sau, Hristos. Vom fi atunci alimentati de o sursa inepuizabila, de o centrala de forte asa cum lampa electrica este alimentata de o sursa de energie. Sa ne deschidem deci inima prin puritate… Sa ne deschidem intelectul prin lumina… Sa ne deschidem sufletul prin iubirea spirituala… Sa ne deschidem spiritul prin forta si puterea lui Dumnezeu… Si sa infaptuim vointa Domnului nostru Hristos!

Nu cu ajutorul intelectului nostru si constructiilor sale artificiale il vom putea cunoaste pe Dumnezeu si pe Hristos, ci purificindu-ne toate facultatile noaste. Veti zice: “Dar cum sa le purificam?” Observati cum apa se purifica in natura, veti constata ca exista doua procese posibile. In primul apa patrunde n sol si traverseaza diferite straturi abandonindu-si impuritatile prin trecere. Asa, putin cite putin, ea devine clara si va tisni in alta parte ca izvor. Prin al doilea proces apa incalzita de razele soarelui devine usoara, se ridica in atmosfera sub forma de vapori, regasindu-se in limpezime: apoi purificata prin evaporarea ei insasi recade inapoi pe pamint sub forma de roua sau ploaie aducind viata vegetatiei. Pentru oameni, de asemenea, exista doua metode de purificare. Cei care nu vor sa se purifice prin razele soarelui vor fi nevoiti sa coboare sub pamint, simbolic, sa traverseze locuri obscure si suferinte, sa indure presiuni puternice. Discipolii aleg a doua metoda: ei se expun la razele soarelui spiritual si urca pentru a absorbi elementele cele mai luminoase care ii vor purifica.

Reflectati asupra acestor citeva cuvinte pe care vi le-am spus. Legati numele lui Dumnezeu si numele lui Iisus de cele cinci simturi. Invatati sa munciti cu cele cinci simturi si veti vedea ca aceste cuvinte ale lui Iisus va vor deveni din ce in ce mai clare si accesibile: “Si viata vecinica este aceasta: sa Te cunoasca pe Tine, singurul Dumnezeu adevarat, si pe Iisus Hristos pe care l-ai trimis Tu.” A cunoaste pe Dumnezeu nu este altceva pentru om decit a putea vibra la unison cu El, in perfect acord, prin gindurile, prin sentimentale si actele sale… Si pentru ca Dumnezeu este etern, omul devine ca El, etern. Aceasta cunoastere devine viata eterna, starea de constiinta cea mai inalta.

II

“Eu sint Vita, spunea Iisus, iar voi sinteti mladitele. Cine ramine in Mine si in cine ramin Eu, aduce multa roada… Daca nu ramine cineva in Mine, este aruncat afara, ca mladita neroditoare, si se usuca; apoi mladitele uscate sint strinse, aruncate in foc si ard.” Da, caci tot ceea ce este mort se arunca in foc pentru a fi din nou insufletit. Vita cu mladitele este simbolul sufletelor omenesti legate de Dumnezeu, caci sufletul isi trage fortele din Dumnezeu Insusi, din Sursa. Ca si frunza care, rupta din arbore putrezeste si moare, sufletul desprins de Dumnezeu slabeste si dispare. Dar sufletul care ramine atasat de arbore creste si infloreste.

Cu imaginile vitei si arborelui se pot explica notiunile de timp si eternitate. Eternitatea este vita, Dumnezeu Insusi, imensitatea. Timpul il constituie micile graunte care cad din eternitate, micile frunze care se desprind, cad pe pamint si dispar; timpul inseamna toate momentele, toate secundele care se desprind de acest arbore, eternitatea. Deci timpul este mereu redus, mereu limitat; chiar miliarde de ani inseamna un timp foarte limitat si tot ceea ce este limitat moare.

De aceea omul ca spirit nu trebuie sa se ataseze de timp, altfel va fi mereu limitat, slab si va muri. El trebuie sa uite timpul pentru a imbratisa eternitatea, caci atunci viata va curge tot timpul in el, viata abundenta, eterna, despre care vorbea Iisus: “Si viata vecinica este aceasta: sa Te cunoasca pe Tine, singurul Dumnezeu adevarat…” Viata vesnica inseamna a te lega de Dumnezeu pentru ca viata Sa, adevarata viata, sa inceapa sa curga in noi. Timpul este tot ceea ce se detaseaza; de aceea se spune ca este imposibil de a recupera timpul care trece, caci el este pierdut.

Viata vesnica este o stare de constiinta in care este posibil de intrat instantaneu. De indata ce omul ajunge sa traiasca si sa gindeasca intr-o maniera divina, imediat ce se leaga de sursa, el nu mai este separat de Tot si viata eterna circula in el. Viata vesnica este deci o calitate a vietii, un grad special de viata. In timp ce viata in timp, trecatoare, instabila, fugitiva si detasata, este o particula care de abia contine citeva energii… ca si coada taiata a unei sopirle care mai misca inca, dar care se va opri, fiind separata de corp.

Cind va legati de Domnul, de Fiinta ce nu are nici inceput, nici sfirsit, constiinta voastra se largeste, devine luminoasa, vibreaza altfel si noua viata circula, viata vesnica. Veti spune: "Dar eternitatea nu este, oare, un timp care trebuie sa dureze nedefinit?…" Nu, nu obligatoriu; chiar momentul prezent poate fi o eternitate. Desi nu traiti vesnic, traiti viata eterna. Nu puteti epuiza eternitatea, nici in trecut, nici in viitor, deoarece traiti in prezent, dar fiecare moment al acestui prezent poate deveni eternitate… Este foarte greu de explicat aceasta, pentru ca este o realitate de ordinul celor patru sau cinci dimensiuni, iar in cea de-a treia dimensiune unde sint cuvintele nu gasim nimic pentru a exprima eternitatea. Atunci, pentru a va face sa intelegeti ma folosesc de imagini, dar in realitate este imposibil de explicat eternitatea, caci nu se poate masura nelimitatul cu o masura limitata. Cu toate acestea, v-o spun, prin simplul fapt ca-l legati de eternitate, un moment limitat in timp poate deveni vesnic.

Va voi da inca o imagine. Vedeti acest bat: este o linie dreapta care are un inceput si un sfirsit, deci ceva limitat, si nu cu acest ceva limitat veti putea masura eternitatea. Sa presupunem acum ca acest bat este flexibil si ca il poti plia pina ce extremitatile sale se imbina. El devine un cerc si cu acest cerc pot exprima eternitatea: nici inceput, nici sfirsit, nici parcele, nici ramasite… o unitate infinita! Astfel fiecare moment, fiecare secunda pe care pot sa o leg la sursa, la infinit, devine eternitate; intrind in cerc ea isi schimba natura, calitatea, pentru ca nu mai este o parcela detasata de infinitul Tot. Fiecare punct al liniei drepte este un punct de timp, fiecare punct al cercului este un punct de vesnicie, de aceea fiecare secunda pe care o leg de sursa intra in cercul vesniciei.

Pentru a se hrani, rodi, fiecare mladita trebuie legata de sursa, de vita, ca sa dea flori si fructe. Deci, legati-va de principiul divin, de Hristos, pentru a transforma constiinta voastra personala, limitata si tipic umana, într-o constiinta nelimitata, o constiinta universala, o constiinta a vesniciei. De aceea va

spun, nu va mai ginditi nici la timp, nici la griji, nici la tristeti, uitati chiar de imperfectiunile si lacunele voastre… ocupati-va de centru, de principiul divin care se afla in voi, intrati si traiti in viata vesnica. Puteti, de acum, trai o viata vesnica, fiindca nu este o chestiune de durata, nu este nevoie sa traiesti miliarde de ani pentru a fi in eternitate. De altfel, chiar daca am trai miliarde de ani, aceasta nu ar insemna vesnicie, caci vesnicia nu este o durata in timp, este o stare de constiinta.

Particule anarhice care au dorit sa se desprinda de arborele vesniciei pentru a-si stabili propria lor imparatie, iata ce este timpul! Particulele se desprind, traiesc o perioada numita "timp", apoi mor. Si chiar presupunind ca toate aceste particule care s-au desprins unele dupa celelalte s-ar putea inlantui in miliarde de ani, niciodata ele nu vor forma vesnicia pentru ca va exista mereu un inceput si un sfirsit al lantului. Viata vesnica este altceva, este o calitate a vietii, o intensitate a ei, si daca ajungeti sa traiti aceasta intensitate a vietii chiar pentru o fractiune de secunda, veti intra in eternitate.

Acum va dau o cheie care se gaseste in aceste doua fraze ale lui Hristos: "Eu sint Vita si voi sinteti mladitele…" si "Viata vesnica este de a Te cunoaste pe Tine, singurul si adevaratul Dumnezeu." Sub doua forme diferite este exprimat un acelasi adevar: omul trebuie sa-si gaseasca calea pentru a se conecta din nou la sursa divina, el nu trebuie niciodata sa se separe de ea pentru ca separarea inseamna moartea spirituala si fizica. Totul in natura ne poate ajuta pentru a ne lega de sursa, dar mijlocul cel mai puternic, cel mai eficace este soarele. Soarele este simbolul acestui fluviu viu care coboara, care tisneste si inunda intreg universul, este simbolul lui Dumnezeu, el este cel care ne poate ajuta cel mai bine sa regasim drumul spre Creatorul Divin, sa traim, sa vibram ca el, sa devenim mladita legata de cep. Soarele este vita, iar noi, daca vom deveni mladite, vom avea viata vesnica.

Se observa cum in cartile vechi Initiatii au reprezentat sarpele in trei feluri: ondulat ca o sinusoida, in forma de spirala, sau in forma de cerc: sarpele care isi inghite coada. Acestea sint simboluri profunde. Sarpele este prezentat in Biblie ca animalul cel mai intelept, cel mai inteligent si de asemenea, ca personificarea raului si a vicleniei. Alta data, daca vreti, va voi spune de ce. Astazi ne vom opri doar la cele trei reprezentari ale sarpelui, deoarece ele simbolizeaza munca discipolului ce trebuie sa ajunga sa sublimeze sarpele, adica sa transforme linia dreapta in cerc. Este un intreg proces psihic si intelectual, o practica initiatica.

Sarpele, mai intii, este o linie dreapta (simbolic; in realitate este o sinusoida), el se tiraste pe pamint. Apoi el se ridica vertical, este coloana vertebrala. In sfirsit el trebuie sa-si uneasca cele doua extremitati, capul si coada, pentru a forma un cerc, adica sa intre in miscarile armonioase si simetrice creatoare de vesnicie. Toate emanatiile, toate energiile sint atunci distribuite, organizate, nu mai exista dispute si dezacorduri intre ele; toate punctele de la periferie care se afla la distanta egala de centru produc interferente sublime. Initiatul care ajunge sa formeze acest cerc in el devine puternic, inepuizabil, perfect precum soarele, traieste in eternitate.

Linia dreapta trebuie deci sa devina un cerc. De altfel pentru fizicieni linia dreapta este o portiune de cerc. Totul fiind in miscare, in spatiu nu sint decit linii curbe, linia dreapta nu exista. Din punct de vedere spiritual omul trebuie sa devina un cerc. Priviti copilul: inainte de nastere el este pliat asupra lui insusi ca un bulgare. Veti spune ca este o solutie economica pentru a ocupa mai putin loc inlauntrul mamei sale. Este posibil… si dupa nastere el se redreseaza. Dar spiritualiceste este invers, el trebuie sa ia forma cercului adica sa-si paraseasca constiinta sa personala limitata, pentru a trai viata cosmica, viata universala, viata eterna…

In realitate nimeni si nimic nu se poate desprinde de viata universala: nici cel mai mic fir de praf, nici cel mai mic atom nu pot scapa vietii cosmice. Ruptura se produce numai in constiinta fiintelor si de aici evident apar tot felul de dezordini in celelalte planuri. In mijlocul acestor dezordini, desigur, sintem mereu legati de cosmos dar de regiunile sale inferioare. Deci singurul lucru care ramine de facut este de a schimba regiunea, apartamentul, etajul. Ca intr-o casa de exemplu: putem sa alegem locuinta la etajele superioare, putem cobori la etajele inferioare sau chiar in beciuri. A crede ca putem sa ne detasam este o iluzie. Nimeni nu a reusit sa se desprinda de influenta fortelor si energiilor cosmice.

Putem sa schimbam conditiile sau regiunile: mai favorabile, mai putin favorabile, dar aceste schimbari se produc in constiinta si de acolo peste tot. De aceea insist: intoarceti-va spre pisc, intoarceti-va spre sursa! In fiecare zi fara incetare, indiferent de preocupari, mincind, plimbindu-va, lucrind, ginditi-va sa restabiliti legatura cu sursa, cu principiul divin care se afla in voi, caci aceasta inseamna a trai viata vesnica.

Nici o carte nu va poate invata adevaruri mai profunde ca Evangheliile. Veti raspunde: “Le-am citit dar n-am gasit nimic in ele. De aceea cautam acum in alte religii: chineza, hindusa, japoneza, musulmana…” Bine dar aceasta o faceti pentru ca nu ati inteles nimic din nemasurata intelepciune care se afla in Evangheliile scrise pentru voi si cautati lumina in alte invataturi ce nu va sint destinate! Da, sinteti satui de texte cunoscute, vreti sa schimbati putin hrana. Dar este periculos a o cauta in invataturi pe care nu le intelegeti, care nu sint facute pentru structura voastra, pentru mentalitatea voastra. Ceea ce este pentru voi este invatatura lui Hristos. Dar nu ati citit-o serios si nici nu ati meditat suficient asupra ei. Cautati altceva, bine, dar in ce scop? Adesea urmam o invatatura orientala pentru a ne mindri in fata altora, a le arunca praf in ochi sau pur si simplu a ne singulariza in fata propriilor nostri ochi. Dar aceasta nu serveste la nimic, aceasta dovedeste doar ca iubim extravagantele si nu simplul adevar. Il parasim pe Hristos dar pentru a urma pe cine?…

Note de subsol

Table of Contents

Omraam Mikhael Aivanhov — O noua interpretare a evangheliilor 1
O NOUA INTERPRETARE A EVANGHELIILOR 3
II. “DACA NU VA VETI FACE CA NISTE COPILASI” 11
Note de subsol 74